Det kongelige Theaters Repertoire

Nr. 200

Mestersangerne i Nürnberg

Opera i 3 Akter af Richard Wagner

Oversat af Adolph Hertz

Kjøbenhavn
Det Schubotheske Forlag

Pris: 75 Øre

Meſterſangerne i Nürnberg.

Opera i tre Akter af Richard Wagner.

Overſat af Adolph Hertz.

Perſonerne:

Hans Sachs, Skomager, **Veit Pogner**, Guldſmed, **Kunz Vogelgeſang**, Bundtmager, **Konrad Nachtigall**, Sadelmager, **Sixtus Beckmeſſer**, Skriver, **Fritz Kothner**, Bager, **Balthaſar Zorn** Kandeſtøber, **Ulrich Eißlinger**, Urtekræmmer, **Auguſtin Moſer**, Skrædder,	Meſter-ſangere.
Herman Ortel, Sæbeſyder, **Hans Schwartz**, Strømpevæver, **Hans Foltz**. Kobberſmed.	Meſter-ſangere.

Walther von Stolzing, en ung Ridder fra Franken.
David, Sachs's Læredreng.
Eva, Pogners Datter.
Magdalene, hendes Amme.
En Natvægter.

Borgere og Borgerkoner af alle Laug, Svende, Læredrenge, Piger, Folk.
Nürnberg: Midten af det 16de Aarhundrede.

Førſte Akt.

Førſte Scene.

(Det Indre af Katharinakirken i ſkraat Gjennemſnit. Hovedſkibet tænkes strække ſig fra venſtre Side til henimod Baggrunden; Forgrunden foreſtiller det tomme Rum foran Choret, ſom ſenere ved et Forhæng bliver ſkilt fra Skibet. Ved Tæppets Opgang ſynger Menigheden til Orgelet det ſidſte Vers af en Choral, ſom ſlutter Eftermiddagsgudstjeneſten til den høitidelige Indvielſe af Sanct-Hansfeſt.)

Menighedens Choral.

Da hos dig vor Frelſer ſtod,
modtog Daab i Jordans Flod,
vied ſig til Offerdød,
os til Trøſt i Verdens Nød, —
lærte vi ved Daabens Vand
blive værd vor Frelſermand.
Fromme Døber,
Chriſt's Forløber,
ſtyrk ved hellig Daab
os i Tro og Haab!

(Under Choralen og Orcheſtermellemſpillet udvikler ſig følgende Scene: I de ſidſte Rækker af Kirkeſtolene ſidde **Eva** og **Magdalene**; **Walther von Stolzing** ſtaar noget borte, lænet til en Søile med Blikket heftet paa **Eva**; hun vender ſig gjentagne Gange om mod Ridderen og gjengjælder hans Blikke undſelig og forlegen. **Magdalene** ſtandſer undertiden ſin Sang for at ſtøde til hende og formane hende til Forſigtighed. Naar Choralen er tilende, begiver Menigheden ſig under et længere Efterſpil henimod Hovedudgangen og forlader Kirken; **Eva** og **Magdalene** have ligeledes reiſt ſig for at gaa, da **Walther** træder dem imøde.)

Walther (ſagte til Eva).

O bliv — et Ord! O hør et Ord!

Eva (vender ſig raſk til Magdalene).

Mit Tørklæd' — vent! — er glemt, jeg tror!

Magdalene.

Hvor glemſom, Barn! Det ſiger: led.
(vender tilbage til Stolen.)

Walther.

Tilgiv, Frøken, min Driſtighed!
Hvad tør jeg haabe?
Hvad tør jeg vente?
Maatte et Trøſtensord jeg hente!
Stil min Længſel og end min Kval!
O Frøken, ſiig . . .

Magdalene (kommer igjen).

Her er dit Shavl.

Eva.

O vee, — men Hægten?

Magdalene.

Faldt den af?
(gaar igjen bort og leder paa Gulvet.)

Walther.

Skjænk mig Liv, eller Død og Grav!
Lad ei min Sjæl
forgjæves ſmægte,
tynget af Tvivlens
pinlige Aag!
O Frøken, ſiig . . .

Magdalene (kommer atter tilbage.)

Her fandt jeg din Hægte.
Kom, Barn, vor Hjemgangsklokke ſlog!
Nei ſee! Der glemte jeg ſelv min Bog.
(vender atter om.)

Walther.

Det ene Ord — o ſiig det Ord,
hvorpaa mit Held, mit Liv beror!
Ja eller Nei?
Tal Ordet ud!
Siig, o Frøken, er alt I Brud?

Magdalene
(kommer igien og neier for Walther).
Hr. Ridder — er vi den Ære værd?
Jer Artighed er ret os kjær.
Tør vi melde vor Husbond og Mester,
at snart I atter os gjæster?

Walther (lidenskabelig).
Havde aldrig jeg tænkt derpaa!

Magdalene.
Hr. Ridder, hvi saa? —
I kom til Nürnberg,
hvor I var fremmed,
blev her behandlet
som hist i Hjemmet.
Hvad gjæstfrit Kjøkken bød Eder her,
var det ingen Tak da værd?

Eva.
Ak, Lene, hvilken Taabelighed!
Han vilde kun vide om mig Besked.
Han spurgte mig nys, — det gjorde mig glad ...
Ja vent — jeg mindes nu knap om hvad! —
Det var, om jeg alt var Brud!

Magdalene
(seer sig forskrækket om).
Hjælp Gud, saa raab det ei ud!
Men skynd Dig, Barn,
nu maa vi gaa!
Tænk, om her Nogen os saae!

Walther.
Men siig mig dog først det Ord.

Eva.
Men Folk gaar hjem, jeg tror ...

Magdalene.
Og derfor maa vi med.
Hr. Ridder, — et andet Sted!
(David kommer fra Sacristiet og giver sig ifærd med at trække Tæpper sammen, som ere saaledes anbragte, at de danne en straa Adskillelse mellem Kirkens Forgrund og Stibet.)

Walther.
Nei, først det Ord?

Eva
(holder paa Magdalene).
Det Ord?

Magdalene
(der var ved at gaa, seer David, holder inde og hvisker i en kjælen Tone).
Ih, nei, —
David!

Eva (indtrængende).
Sig Du det, jeg veed snart ei!

Magdalene
(adspredt, idet hun oftere seer sig om efter David).
Hr. Ridder, Sagen er let besvar't,
men i en Skynding just ei forklar't:
Jovist er Eva Pogner Brud ...

Eva (hastig).
Men Brudgommen da — hvordan seer han ud?

Magdalene.
Det faar i Morgen vi Kundskab om,
naar kaares han skal ved Rettens Dom.
Mestersangernes Ordensbaand ...

Eva (som før).
da bliver ham rakt af Brudens Haand.

Walther.
En Mestersanger ...

Eva (angst).
Er I det ei?

Walther.
da Bruden faar?

Magdalene.
Ad Rettens Vei.

Walther.
En Friersang?

Magdalene.
Nu forstaar I Tingen.

Walther (til Eva).
Saa vælger I ...

Eva (forglemmende sig).
Jer eller Ingen!
(Walther gaar frem og tilbage i heftig Bevægelse.)

Magdalene (forskrækket).
Eva! Eva!
Raser du, Pige?

Eva.
Lene! Ak aldrig
jeg saae hans Lige!

Magdalene.
Du saae ham igaar
for første Gang.

Eva.
Sagtens blev derfor mig Barmen trang.
Tidt har jeg seet
dog En, ham liig:
Er han ei skjøn som David, siig?

Magdalene.
Er du klog? Som David!?

Eva.
Den tappre Helt

Magdalene.
Ak, Harpekongen med Skjæg til Bælte
i Mestersangernes Vaabenfelt!

Eva.
Nei ham, som Kæmpen Goliath fældte
med Sværdet hvast
og Slyngekast,
med Lokken lys om Panden hvalt,
hvis Billed Mester Dürer har malt.

Magdalene (sukker høit).
Ak, David! David!

David
(der er gaaet bort, kommer tilbage med en Lineal, et stort Stykke Kridt og en Snor, som han svinger i Haanden).
Her er jeg! Hvem der?

Magdalene
(lægger Haanden paa Hjertet).
Ak, David, hvad har du syndet her!
(affides.)
Den kjære Skjelm, han stjal min Ro!
(høit, idet hun seer sig om.)
Men see! Han spærrer os næsten inde!

David
(i en kjælen Tone).
I Hjertet, min Skat!

Magdalene.
Hvor ærlig og tro!
(høit.)
Men siig, er det Løier? Hvad har du isinde?

David.
Bevares! Løier?
En vigtig Ting!
For Mesterne drager
jeg her en Ring.

Magdalene.
Skal her synges?

David.
En „Løsning" forestaar,
da løses den Lærling fra Skoletvangen,
som kjender sin Tabulatur for Sangen, —
Mester bliver, hvo vel bestaar.

Magdalene (ved sig selv).
En „Løsning" — her burde Ridderen med.
(høit.)
Nu, Eva, kom!
Vi maa strax afsted!

Walther
(hurtig til Magdalene).
Er Mester Pogner i Hjemmet tilstede?

Magdalene.
Hr. Ridder, nei vent! Han kommer her!
Vil I for Eva
i Kampen træde,
benyt da Tiden, Timen er nær.
(To Læredrenge komme med Bænke.)
Nu maa vi os skynde!

Walther.
Hvad skal jeg da gjøre?

Magdalene.
Kræv „Løsning"! Spørg David,
saa faar I høre:
David! Hør lidt, min ærlige Svend!
Tag dig af denne Ridder, vor Ven,
da faar du min Part
af Lækkert og Nart,
og snart du en Brud dig fæster,
naar denne Junker bli'er Mester!
(vil gaa.)

Eva (til Walther).
Seer jeg Jer atter?

Walther.
Iaften igjen.
Selv jeg ei fatter,
hvad jeg vil vove!
Nyt er mit Sind,
hedt er mit Blod,
ny er min Tanke,
dristigt mit Mod!
Vor Lykkes Høitid
vi glade feire,
snart vil som Sanger
jeg kæmpe og seire.

Magdalene.
Nu kom, det er Tid!

Walther.
Jeg kjækt gaar i Strid!

David
(maaler Walther med Øinene).
Strax Mester! Oho! Giv Tid!
(Magdalene trækker Eva rask afsted med sig gjennem Tæpperne. Walther kaster sig i en høi, katederlignende Lænestol, som Læredrengene have rykket frem fra Væggen.)

Anden Scene.

(Flere Drenge komme til, bærende Bænke, som de stille tilrette, og træffe Anstalter til Sæde for Mestersangerne.)

Første Læredreng.
David! Tag fat!

Anden Lærebreng.
Hjælp os her!

Tredie Læredreng.
Med Stilladset
flink Enhver!

David.
Jeg var her først paafærde!
Skjøt jer selv, lidt Flid gjør jer Ære!

Anden Læredreng.
Hvad feiler ham?

Tredie Læredreng.
Den Dreng har Nykker!

Første Læredreng.
En Digter med Syl og med Pløkker!

Tredie Læredreng.
Ved Læsten kun Pennen han passer,

Anden Læredreng.
Ved Verset kun Risp og Tang,

Første Læredreng.
Og Digtet paa Læder han kradser!

Tredie Læredreng
(med en betegnende Haandbevægelse).
Lad os garve ham det engang.
(De give sig leende ifærd med Scenens Indretning.)

David
(raaber meget høit, efter i nogen Tid i Taushed at have betragtet Ridderen).
„Nu begynd"!

Walther.
Hvad nu?

David.
Saa „Mærker" byder.
Nu skal I synge.

Walther.
Hvad er en „Mærker"?

David.
Ved I ei, hvad „Mærker" betyder?
Kjender I Sangernes Skole-Ret?

Walther.
Er da Dommeren Haandværker?

David.
Er I „Digter"?

Walther.
Det gaar vist slet.

David.
Men „Sanger" da?

Walther.
Jeg veed ei ret.

David.
Men „Lærling" dog og „Skoleven"?

Walther.
Jeg veed ei, hvor det sigter hen.

David.
Og til „Mester" I troer det strax at bringe?

Walther.
Saa tror du, jeg er dertil for ringe?

David.
O, Lene! Lene!

Walther.
Hvad mener du?

David.
O Magdalene!

Walther.
Raad mig da nu.

David.
Min Herre! Mesterskab i Sang,
det er en Vei saa tung og lang.
Mig Nürnbergs store Mester øver,
Hans Sachs, som Ingen naaer,
men skjøndt min Kløgt hver Dag han prøver,
jeg kun som „Lærling" gaar.
Skomagerie
og Poeterie
dyrker jeg her
freidig og fri;
strammer jeg Læderet
glat og nøie,
lærer jeg Ord
i Strofer bøie;
beger jeg Traaden
stiv og stærk,
øver jeg Sang og Digterværk.
Mens Rispen jeg tvinger
i Skoens Kant,
hver Lyd som klinger
jeg nemmer grant:
Blødt og haardt,
langt og kort,
lyst og lindt,
klart og blindt,
Vokal, Konsonanter
og Vers-Kanter,
Pauser og Gloser,
Torne og Roser,
jeg giver paa Alting nøie Agt, —
hvor vidt, tror I, jeg har det bragt?

Walther.
Vel til et Par gode Sko.

David.
Ak, det faar længe bero.
— En Sang af mange Led bestaar,
hvor Alting efter Regler gaar,
og hvem veed Raad
og den rette Traad,
hvor Maal skal passe og Regel holdes,
skal Sangen rigtig forsaales.
Saa kommer tilsidst en „Sluttesang",
ikke for kort
og ikke for lang,
hvor heller intet Riim er tilpas,
som alt i Sangen har en Plads.
Men den, som kommer Alt vel ihu,
kaldes dog ikke Mester endnu.

Walther.
Hjælp Gud, saa led mig paa rette Vei.
Belær mig da, saa jeg snubler ei.

David.
De første Grunde
jeg selv har kun lært;
hvem skulde tro,
saa Lidt var saa svært?
Ak, kjendte jeg nøie
hver Tones Klang,
baade dybe og høie,
i Vers og Sang!
Vov Jer ikke i Hast
med Mestersang i Kast,
thi „Sanger" og „Digter"
I være maa,
før I kan Mesternavnet faa.

Walther.
Hvem er nu „Digter"?

Læredrengene (under Arbeidet).
David! Kom her!

David (til Drengene).
Strax! Giv Tid!
(til Walther.)
Hr. Junker, lær:
Har I som „Sanger"
Prisen vundet
og i Mester-Tonen
det Rette fundet,
kjender I Takt
og Bøining med,
stiller hvert Ord
paa rette Sted
og rimer paa Mestersanger-Viis, —
gjør I Jer værdig til Digterpriis.

Læredrengene.
Hei, David! Kan ei den Snak faa Ende?
Din Mester skal lære dig kjende.

David (til Drengene).
Oho! Javist!
Thi hjælper ei jeg,
forstaa I Andre
de Sager ei.

Walther.
Sig mig blot end, hvad ved „Mester" forstaas?

David (til Walther).
Den Rang, Hr. Ridder,
kun sjelden naaes:
Digteren, som ved Flid og Møie
til Riim og Strofer, som selv han fandt,
Sangens Toner formaar at føie,
Navn af „Mestersanger" vandt.

Walther (begeistret).
Saa bliver mig Prisen
som „Mester" rakt!
Lønnen mig venter,
Krandsen jeg henter
Ordet jeg klæder i Toners Dragt.

David
(til Læredrengene).
Hvad gjør I dog her?
Hvad er det for Spas?
I stiller jo bagvendt
Stol og Stillads!
Er det Syngeskole nu?
I veed jo godt:
det lille Stillads!
Det er „Løsning" blot!
(Læredrengene have truffet Anstalter til at opstille et stort Stillads med Forhæng, men paa Davids Anviisning skaffe de det hurtig tilside og stille et lille Brøddestillads istedet. Paa dette stille de en

Stol med en lille Pult foran og en stor sort Tavle med et Stykke Kridt hængende i et Baand ved Siden. Om Stilladset hænge de sorte Tæpper og trække dem helt sammen til alle Siderne.)

Læredrengene (under Arbeidet).

Naar det gjælder, kan David dog nok ta'e fat!
Han beiler sikkert
til Ros og Glands!
Vi „Løsning“ har,
den Sag er klar,
han venter at vinde som Sanger sin Krands.
I „Slag-Rimet“ er han Karl for sin Hat,
„Skjøn-Lærke-Lyd“
han synger glat,
men den „raske Springdans“ han bedst forstaar, —
hver Morgen hans Mester ham Takten slaar!
(de lee.)

David.

Ja lee kun I!
Hvem tror I vel,
vil prøve i Skolen
idag sit Held?
Han er ei „Lærling“,
han er ei „Sanger“
at æres som „Digter“ han ei forlanger,
i ringe Tid,
uden Møie og Flid
han tror til Maalet at springe
og sig til „Mester“ at svinge. —
Lad Tæppet nu smukt
holde Pulten lukt!
Herhen! — Derhen! —
Staar Stolen nu tilpas?
Hæng Tavlen paa Mærkerens Plads!
(vender sig til Walther.)
Ja „Mærkeren“ — kjender I ham?
Hans Griffel mangen Synder fornam.
Tag Jer iagt,
han holder Vagt!
Syv Feil er tilladt Enhver,
dem mærker han med Kridtet her,
faar meer end syv Feil
I paa jert Bræt,
har I „forsunget“
og tabt jer Ret. —
Til Held med Mestersangen!
Vind Prisen paa Blomstervangen!
Gid Sangerkrandsen med Silkebaand
maa rækkes den Ridder af Jomfruhaand!

Læredrengene
(tage hverandre i Hænderne og dandse i sluttet Kreds udenom det tillukkede Stillads).

Gid Digterkrandsen med Silkebaand
maa rækkes den Ridder af Jomfruhaand!

(Scenen er nu saaledes: Tilhøire Bænke, opstillede saa at de danne en Halvkreds henimod Midten; ved Enden af Bænkene det omtalte Stillads; tilvenstre, lige overfor dem den høie Stol (Syngestolen); i Baggrunden langs med det store Forhæng, en længere, lav Bænk for Læredrengene. Walther har, ærgerlig over Drengenes Spot, taget Plads paa den forreste Bænk.)

Tredie Scene.

(**Pogner** og **Beckmesser** komme fra Sacristiet i Samtale, efterhaanden flere Mestere. Saasnart Drengene see Mesterne, træde de skyndsomst tilbage og holde sig i ærbødig Afstand paa den lange Bænk; kun David bliver i nogen Tid staaende ved Indgangen til Sacristiet.)

Pogner.

At Jer skeer Ret, I selv vil finde,
hvad jeg har gjort er til jert Gavn,
i Kampen vil I sikkert vinde;
hvem her har større Mesternavn?

Beckmesser.

Og dog jeg maa en Feil beklage:
Jeg styrer ikke Sagens Gang!
Kan Pigen Seierherren vrage,
hvad hjælper saa min Mestersang?

Pogner.

Saa læg Jer fremfor Alt paa Hjerte,
hun faar Jer selv en Smule kjær,
thi ellers tilstaar jeg med Smerte,
at Tingen volder mig Besvær.

Beckmesser.

Men see dog til — og glem det ikke! —
om lidt for mig I tale kan.
Siig, jeg har friet med Ord og Blikke,
og at Beckmesser staar Jer an.

Pogner.

Jo, det skal skee.

Beckmesser (affides).

Ja, stol paa ham,
da høsted jeg Fortræd og Skam.

Walther.
(der er bleven Pogner vaer, reiser sig, gaar ham imøde og hilser).

Vær hilset, Mester!

Pogner.

Ei! Hr. Ridder!
I Syngeskolen mødes vi?

(**Beckmesser** (som før).

Havde Kvinder Forstand, men ynkeligt Kvidder
gjælder dem meer end skjøn Poesie!

Walther (til Pogner).

Her er jeg just paa rette Plads,
jeg greb min Stav, tog Vandrepas
og rettet hid min Gang
af Lyst til Kunst og Sang.
Igaar jeg frygted Kampens Stevne,
idag jeg tør mit Ønske nævne:
Til Mestersangen staar mit Sind,
før, Mester, mig i Laget ind!
(Flere Mestere komme til.)

Pogner
(til de Nærmeste).

Ven Nachtigall!
Kunz Vogelgesang!
Kom, her er Nyt!
O, hør engang!
Den Ridder her,
mig velbekjendt,
har til Mesterkunst
sit Hjerte vendt.
(Hilsener.

Beckmesser
(bestandig ved sig selv).

Endnu har jeg Haab,
men møder jeg Kulde,
jeg søger med Sang
at fængsle den Hulde,
ved Strengens Lyd

i den tause Nat,
maaskee hun mig aabner
sit Hjertes Skat.
(vender sig.)
Hvem er den Mand?

Pogner (til Walther).
Tak, ædle Ven!
Den gamle Tid bli'er ny igjen.

Beckmesser (afsides).
Han behager mig ei.

Pogner (vedblivende).
Jeg gjerne seer,
at, hvad saa høit I ønsker, skeer.
Føler blandt os I Jer tilpas,
jeg gav Jer gjerne i Lauget Plads.

Beckmesser (afsides).
Hvad vil han her?
Hvor strunk og stram!
Holla, Sixtus,
pas vel paa ham!

Walther (til Pogner).
Jeg yttrer det Ønske, jeg vover nære,
jeg vilde skatte det som en Ære,
at beile idag paa vanlig Viis
til Mestersangernes Navn og Priis.

Beckmesser (afsides).
Oho, giv Tid!
Hold dig ved Jorden!

Pogner.
Hr. Ridder, Sligt
kun gaar efter Orden.
Idag er det „Løsning",
vi faa da see,
jeg melder jert Ønske,
hvem veed? Maaskee.
(Alle Mestersangerne ere nu komne tilstede, tilsidst Hans Sachs.)

Sachs.
Vær hilset, Mestre!

Vogelgesang.
Er vi her Alle?

Beckmesser.
Ja, Sachs er jo her.

Nachtigall.
Saa behag at kalde.

Kothner
(fremtager en Liste og stiller sig ved Siden).
Idag er alle Mestre i Sangen
kaldt hid til en „Løsning" fra Skoletvangen.
Nu nævner her
jeg høit Enhver,
til Svar og Tilsagn
Alle stævner,
og først mig selv, Fritz Kothner, nævner.
(Under det Følgende sætte Mestersangerne sig efterhaanden som de svare.)

Kothner.
Er I her, Veit Pogner?

Pogner.
Pogner er her.

Kothner.
Kunz Vogelgesang?

Vogelgesang.
Fremfor Enhver.

Kothner.
Herman Ortel?

Ortel.
Altid paa Plads.

Kothner.
Balthasar Zorn?

Zorn.
Kom just tilpas.

Kothner.
Konrad Nachtigall?

Nachtigall.
Trillen er klar.

Kothner.
Augustin Moser?

Moser.
Har ja til Svar.

Kothner.
Niclas Vogel?

David (reiser sig).
Er syg.

Kothner.
Ak! Ak!
Ønsker god Bedring!

Alle.
Vil Gud.

David.
Hav Tak!
(Sætter sig.)

Kothner.
Hans Sachs?

David (reiser sig hastig).
Der staar han.

Sachs (truer David).
Dye dig, Krabat! —
Undskyld, Mester! Sachs er parat.

Kothner.
Sixtus Beckmesser?

Beckmesser.
Altid hos Sachs,
til Rimet jeg kan om „Blomst og Ax".
(Sætter sig hos Sachs, som leer.)

Kothner.
Ulrich Eißlinger?

Eißlinger.
Her.

Kothner.
Hans Foltz?

Foltz.
Bestemt!

Kothner.
Hans Schwartz?

Schwartz.
Tilsidst, ei glemt!

Kothner.
Tallet er fuldt og paa Plads Enhver.
Vælge vi nu en Mærker her?

Vogelgesang.
Lad først Festen gaa hen.

Beckmesser (til Kothner).
Mig eens tilpas.
Har Herren Hast, jeg viger min Plads.

Pogner.
Vist ikke, Mestre, en anden Dag!
Jeg ønsker først at melde en Sag.
(Alle Mesterne reise sig og sætte sig igjen.)
Den skjønne Fest, Sanct Hansdags-Fest
vi feire glad i Morgen,
til Høi og Dal
og Skoven sval
drager Folket ud som Gjæst,
og Alle glemme Sorgen;
selv Skolen bytter Kirkens Chor
med Løvets grønne Kroner,
til Mark og Vang, hvor Glæden boer,
til Engen, smykt med Blomsterflor,
til Sangens muntre Toner
vort Laug sin Fane flytter,
og Folket henrykt lytter,
og Alles Jubel bliver stor.
Til Kappestrid i Mestersang
vi stille Seierspriser,
hvorved vi Verden viser,
vi holde Kunsten høit i Rang.
Nu skjænked Gud mig Rigdoms Kaar,
og giver Hver, hvad han formaar,
bør ogsaa jeg betænke,
om Noget jeg kan skjænke,
hvorved min Ære vandt, —
saa hør da, hvad jeg fandt:
Jeg har bereist det hele Land
og hørt de Store med Foragt
at tale om den jevne Mand,
som var det sandt og stod ved Magt,
Borgerens Higen er kun Guld,
at samle og faa Lommen fuld;
det tungt mit Hjerte falder,
at karrig man ham kalder;
thi deri dog vor Ros bestaar,
at vi alene vise,
saa langt som Sprogets Tunge naar,
vi Kunsten veed at prise;
at nu en Borger veed,
at skatte høit dens Herlighed,
forstaar, hvad Digt og Sang er værd,
det vil jeg vise Verden her.
Thi er det da min Agt, —
og det skal staa ved Magt, —
den Mester, som paa Nürnberg Vang
paa Festens Dag i Digt og Sang
faar Krands og Hædersbaand
ham skjænker jeg med gavmild Haand
mit Gods og Guld, mit Alt, mit Liv,
Eva — mit eneste Barn til Viv.

Mesterne (mellem hverandre.)
En herlig Priis!
O Hædersmand!
Der seer man, hvad
en Nürnberger kan!
Ja vidt og bredt
man priser høit
den vakre Borger
Pogner Veit!

Læredrengene (lystig springende).
Priser høit
Pogner Veit!

Vogelgesang.
Hvem ønsker ei sit Hjerte frit.

Sachs.
Om ei at blive sin Hustru kvit?

Nachtigall.
Unge Mænd, gjør Jer Flid!
Nu er det Tid!

Pogner.
Dog har min Gave Liv og Blod,
saa Ingen ivrer vel imod,
at Pigen faar i Raadet Plads
og finder Dommen tilpas.
Paa Eders Dom mit Valg beror,
dog kræver Billighed, jeg tror,
hun giver selv sit Ord.

Beckmesser (til Kothner).
Siig, er det klogt?

Kothner.
Er det Jer Agt
at give os i Pigens Magt?

Beckmesser.
En farlig Ting.

Kothner.
Stemmer hun ei i,
er Dommen jo spildt, ei Retten fri!

Pogner.
Vist ei, Hr. Ven! Forstaa mig ret,
her finder Tvang ei Sted saa let;
sit Minde kan hun nægte,
men aldrig en Anden ægte;
en Mestersanger kun bestaar
og kun jert Valg mit Minde faar.

Sachs.
Tillad, jeg tror,
jeg fandt det rette Spor:
Et Pigesind og Mestersang
har Toner af forskjellig Klang,
og Jomfrusindet ukjendt med Sligt,
er Folkesindet mere ligt.
Skal nu Folket vort Vidne være,
at vi bane Kunsten Vei,
og holde vi Pigens Valg i Ære,
vil, at hun tvinges ei, —
lad Folket da dømme
paa Sangens Fest,
med Folket sikkert
hun stemmer bedst.

Mesterne (urolige, mellem hverandre).
Jovist! Hvordan?
Det falder lidt plat!
En Folkedom!
Saa Kunst Godnat!

Kothner.
Nei, Sachs, tillad,
her stemmer jeg nei,
Folket og Regler
enes ei.

Sachs.
Hr. Ven! Giv Tid og hør mig nu blot!
I veed, jeg kjender Reglerne godt,
i Aar og Dag har jeg selv holdt Vagt
og givet paa Regel og Forskrivt Agt,

men Skolen selv kan til Prøve trænge,
at Reglen bevarer sin Kraft,
at ikke i Vanens sløve Gænge
den taber tilsidst al Marv og Saft;
om vi følge end
den simple Natur,
det seer kun Den,
som kjender ei selv til Tabulatur.
(Læredrengene springe i Veiret og gnide Hænderne.)

Beckmesser.
Hei, see, hvor de Drenge springe!

Sachs (vedblivende).
Naar aarligt vi byde Folket til Gjæst,
det kommer for at ære vor Fest.
Det vilde langt bedre klinge,
vi selv i beskeden Ydmyghed
steg Alle smukt til Folket ned.
Vil Kunsten tækkes Folket,
er det en billig Sag,
om selv det stundom os tolked,
det finder deri Behag.
At Folk og Kunst,
eet Liv, een Slags,
bør følges ad,
tror jeg, Hans Sachs!

Vogelgesang.
Maaskee har I Ret.

Kothner.
Nei, det gaar galt.

Nachtigall.
Snakker Folket med, har min Mund talt.

Kothner.
Stor Fare truer Sang og Kunst,
søger den Ros og Folkegunst.

Beckmesser.
I Mængdens Ros finder Sachs Behag.
Gadeviser er just hans Sag.

Pogner.
Nei, Sachs, eet Forslag bragte jeg,
et nyt nu atter nytter ei.
Saa tal nu, siig, behager Enhver
den Priis og Gave, jeg byder her.
(Mesterne reise sig.)

Sachs.
Læg hele Dommen i Pigens Haand.

Beckmesser.
Den Skomager er min Plageaand.

Kothner.
Saa prøv nu Lykken, hvem der vil,
En Ungkarl kun maa til.

Beckmesser.
Hvorfor ei en Enkemand? Spørg kun Sachs.

Sachs.
Vist ei, Hr. Mærker! Af yngre Slags,
end I og jeg man være maa,
skal Eva ei vor Haand forsmaa.

Beckmesser.
Hvordan? End jeg? (Affides:)
Tølper! Bliv du!

Kothner.
Har Nogen meldt sig til „Løsning" nu?
Hvem ønsker idag at prøves i Sang.

Pogner.
Vel, Mester, sæt Tingen nu i Gang,
og hør, endnu en Sag
jeg bringer frem idag:
En Ridder vil Kunsten lære
og ønsker sig den Ære,
at kaares til Mestersanger her, —
Hr. Junker Stolzing træd nær!
(Walther træder frem og hilser.)

Beckmesser (affides).
Jeg tænkte det nok!
Jeg Faren saae!
(høit).
Tiden idag
vil knap forslaa...

Mesterne (mellem hverandre).
En Ridder! En Ridder —
og Mesterkunst?
Nu, Pogner taler jo
til hans Gunst,
dog — slutte Pagt
med Byrd og Navn,
bli'er det til Skade
eller Gavn?

Kothner.
Dog før vi række ham Vennehaand,
han spørges maa i Lovens Aand.

Pogner.
Hvad Andet, Ven? Naar jeg vil hans Vel,
kræver jeg dog kun Ret og Skjel.

Kothner.
Lad høre da: Er hans Fødsel ægte?

Pogner.
Den Ting tør Ingen nægte,
jeg selv for ham jo Borgen staar,
hans Navn og Byrd har intet Skaar:
von Walther Stolzing af Frankenland,
af ægte Blod og Adelsmand;
han Vandrestaven tog,
forlod sit Hjem og Borgens Glands
og hid til Nürnberg drog
at vinde Sangerkrands.

Beckmesser (til sin Nabo).
Nyt Junker-Ukrud prægtig gror.

Nachtigall.
Vi stole trygt paa Pogners Ord.

Sachs.
Vi pleie jo tage
for god Enhver,
Høi og Lav
staar os lige nær,
her spørges ei
om Navn og Rang,
men kun om Kunst
og Mestersang.

Kothner.
I har Prøve begjært, —
af hvem har I lært?

Walther.
I Arnekrog ved Vintertid,
da Sneen dækked Marken hvid,
som fletter nu paany sin Krands
med Blomsterpragt i Vaarens Glands, —

en gammel Bog min Arvedeel,
tog tidt mit Hjerte fangen,
Hr. Walther von der Vogelweid
var min Mester i Sangen.

Sachs.

En herlig Sanger!

Beckmesser.

Men længst alt død.
Vor Tid har med andre Regler sin Nød.

Kothner.

Men i hvad Skole stod I Prøve?
Hvor lærte I Kunsten at øve?

Walther.

Naar bort da svandt den barske Tid
for Glands og Sol og Sommer blid,
da lød igjen fra Høi og Dal
og skovbekrandste Blomstervang
de Toner, som i Borgens Sal
ved Vintertid saa lifligt klang,
den glade Fugleklynge
da lærte mig at synge.

Beckmesser.

Oho! Af Finker paa Vangen
lærte I Mestersangen!
Den Sang kom Naturen vel nær.

Vogelgesang.

To smukke Strofer han sang dog her.

Beckmesser.

I roser ham,
Mester Vogelgesang,
for af en „Vogel"
han lærte sin Sang.

Kothner.

Hvad skal vi, Mestre?
Jeg veed ei ret?
Jeg tror, det gaar
den Herre slet.

Sachs.

At prøves han forlanger,
erkjendes han for Sanger,
er mig Forsøget kjært,
af hvem han saa har lært.

Kothner.

Er I beredt, saa prøv engang,
dog kun en selvopfunden Sang,
saavel i Ord som Tone
faar Mestersangens Krone.

Walther.

Hvad Vinternat og Sommerpragt
og Vaaren mig forklared,
hvad Digter-Sangens Undermagt,
hvad Hestens Trav i Vaabendands
og glade Rækkers muntre Krands
mit Hjerte aabenbared, —
det tolker jeg paa Digtervíis
til Sangens glade Tone,
o maatte da til Mesterpriis
I Mestre Sangen krone.

Beckmesser.

O Strøm af Ord! Kun Knald og Skrald!

Vogelgesang.

Giv Tid, lad see!

Nachtigall.

Et sjeldent Fald!

Kothner.

Nu, Junker, hvis I vil.
da stunder Prøven til.
Vælger Herren et helligt Stof?

Walther.

En hellig Sang,
en Kjærlighedsklang
er mit Hjertes Lyst og Trang!

Kothner.

Det kalde vi verdsligt. — Nu hold Jer smukt,
Mærker Beckmesser, indelukt.

Beckmesser.
(reiser sig og gaar henimod Stilladset).

En suur Bestilling,
høist fatal!
Man faar med Kridtet
vist sin Kval!

(til Walther):

Hr. Ridder, lær,
Sixtus Beckmesser mærker her,
ved Tavlen hist, han regelstærk
røgter taus sit strenge Værk.
Faar fleer end syv Feil I noteert,
I gjør for eders Synder Bod,
og Sangen bliver strax kasseert.
At I skal tabe ei jert Mod,
om I mig saae,
jeg skjules maa
og gaar bag Tæppets Fold. —
Nu giv Jer Gud i Vold!

Kothner.

Til Værn mod hæslig Unatur,
agt vel paa Skolens Tabulatur:
Enhver fuldstændig Mestersang
er flere Satser altid lang,
med Dele af forskjellig Klasse,
som til et Hele maa passe,
Hver Deel bestaar af Strofer tvende,
paa samme Melodie at kjende,
hver Strofe har af Vers et Sæt,
som rimer smukt og falder let.
Saa følger her en Sluttesang,
som ogsaa visse Vers er lang,
og stedse i en Takt maa gaa,
som ei i Sangen findes maa.
Hver Deel med Flid maa sammenføies
og efter faste Regler bøies,
men Den, som løber frelst i Havn,
og ei i meer end fire Ord
gaar ind i andre Mestres Spor,
faar Sangerpriis og Mesternavn. —
Nu sæt Jer her i Syngestolen.

Walther.

Her i Stolen?

Kothner.

Det er Brug i Skolen.

Walther (sætter sig med Mishag).

Elskte, for dig!
O styrk du mig!

Kothner (meget høit).

„Sangeren sidder!"

Beckmesser,
(i Stilladset, i en ærgerlig Tone).
„Nu begynd!"

Walther
(samler sig og begynder):
„Nu begynd!" —
Saa lød fra Vaaren et Raab, —
Naturen fatted Haab,
og liig en dæmpet Susen
den høie Klang svandt hen,
da lød en mægtig Brusen
fra fjerne Egn igjen.
Som Fuglerøst
fra Fjederbryst
det klang fra Skoven og Vangen,
som Foraarsfryd
og Klokkelyd
toned Glædesklangen!
Hvor snart
besvart
af Høi og Dal
og Skovens grønne Sal!
Det klang
til Vaarens glade Sang!
(Fra Stilladset har man gjentagne Gange hørt mødige Suk og Tegn paa Uvillie, samt heftig Kradsen med Kridtet. Ogsaa Walther har bemærket det og følt sig forstyrret deraf; han vedbliver):
Men skjult af Tjørnehækken
den barske Vinter staar,
af Vrede, Had og Harme
det frosne Hjerte slaar;
mens Løvet veires rundt
han pønser taus paa Ondt,
om ei de Toner glade
hans Had formaar at skade.
(reiser sig utaalmodig.)
Dog — nu begynd!
Saa klang det dybt i mit Bryst,
end ukjendt men Elskovs Lyst!
En Kraft i Sjælen brændte,
som vaktes jeg af en Drøm,
til Livets Kilde sig vendte
mit Blod som en mægtig Strøm.
Som en Fugl over Dal og Høi
min Længsel fløi
til nye Anelsers Himmel,
mit Hjerte, elskovssvimmel,
gav Gjenlyd af den Klang,
det lød fra Blomst og Blad:
Syng nu glad
din Elskovssang!

Beckmesser,
(der er bleven meer og meer urolig, river Tæppet tilside).
Er I nu færdig?

Walther.
Hvordan? Ikke nær

Beckmesser,
(holder Tavlen frem, som er helt bedækket med Kridtstreger).
Med Tavlen er jeg færdig her.
(Mesterne maa le).

Walther.
Nu synger jeg paa Riddervis
Kjærligheds og Kvindens Priis!

Beckmesser (forlader Stilladset).
Syng hvor I vil, her er det kun spildt!
I Mestre, see blot Tavlen, hans Skilt!
Han har trods Nogen tabt sin Sag!
Jeg Sligt har ei seet min Levedag!

Walther.
Tør han forstyrre mig i min Sang?
Skrid ind, lad Retten faa sin Gang.

Pogner.
Et Ord, Hr. Mærker,
I er lidt varm.

Beckmesser.
Jeg viger min Plads,
gjør ingen Allarm,
men at Ridderen har forsunget her,
beviser med ringe Kunst jeg Enhver.
Hvem seer ikke det,
som ikke er blind?
Hvor er Traaden?
Man veed ei ud, ei ind!
Elendige Riim
og daarlige Vers!
Aldrig man hørte Sligt!
For kort og for langt,
paa Kryds og paa Tvers!
Er her i Sandhed et Digt?
Og Tanken? — aandløs,
uden Sands!
Viis mig en Sang, affindig som hans!

Flere.
Nei nei, jeg blev
ei klog derpaa,
den Sang var ei
til at forstaa!

Beckmesser.
Og nu Versemaalet? — Han sprang
fra „Rosmarin" til „Hjertesuk",
fra „Regnbuelyd" til „Rosenklang".

Kothner.
Ja, jeg forstod ei mindste Muk.

Beckmesser.
Ei Klang, ei Fald,
ei Koloratur,
ei Melodie,
ei Spor af Natur!

Mestrene (mellem hverandre).
Hvad kalder man Sligt?
Ei Sang, ei Digt,
blot Ørefkvalder
og tomt Rabalder!

Kothner.
Og fra sin Plads er endog han sprunget.

Beckmesser.
Hvis Prøven af Dommen dermed falder,
erklær da strax, at han har forsunget!

Sachs,
(som har hørt paa Walther med stigende Interesse, træder til).
Holdt, Mestre! Forhast Jer ei!
Der kan tvistes om Ja og Nei!
Den Ridders Sang er digtet
i ny Maneer, men dog med Kløgt,
han vore Regler svigted,
men skred dog frem helt fast og trygt.

Vil I at dømme vove
en Digtning i en ny Maneer,
saa glem de gamle Love
og søg de nye, som gjælde her.

Beckmesser.

Jo, jo! See kun!
I Mestre, hør!
Hver Stymper aabner
Sachs en Dør.
Enhver kan nu tumle sig
frit og lystig,
foragte Reglen og feile trøstig.
Lad Folket fuske
paa Torv, i Stræde, —
her faar en regelfast Sanger kun Sæde.

Sachs.

Hvorfor, Hr. Mærker, slig Iver?
Lad Vreden ei faa Magt.
En bedre Dom det giver,
giver man bedre Agt.
Jeg raader derfor bare: vent,
og døm ham først, naar hans Sang er endt.

Beckmesser.

Saa Skolens Dom forkastes strax!
Vi er kun Nul imod Hans Sachs!

Sachs.

Hvem tænker Sligt?
Fri mig Gud
for hvad som strider
mod Lovens Bud.
Men Lovens Bud tillige forkynder,
at Mærkerne maa være fri,
at ei mod Ret og Pligt han synder
og tager i sin Dom Partie,
og gaar nu han
paa Frierfødder,
han knækker nødig
de haarde Nødder,
men stiller før
Rivalen blot
og mærker ham til Skolens Spot.

Nachtigall.

I vækker Splid!

Kothner.

Personlighed!

Pogner (til Mesterne).

Yp ingen Strid!
Stem Tonen ned!

Beckmesser.

Ei, hvem skulde tro, Mester Sachs han agted,
paa hvad for Fødder vi gaa?
Gid han heller sit Haandværk magted,
saa trykked Intet min Taa.
Men siden min Skomager
blev Poet,
har aldrig en ærlig
Sko jeg seet!
Det klapprer her
og trykker mig der!
hans Digt og Sang
og Komediespil,
Historier, Riim,
Og hvad man vil,
maatte for mig bero, —
fik jeg blot snart mine nye Sko.

Sachs.

Min Tro, I gjør mig Tort!
Men jeg har og syndet harrdt,
thi skrev jeg Bondens Æseldriver
paa Saalen tidt et Digt,
har mod den lærde Hr. Stadsskriver
jeg grovt forsømt min Pligt.
Jeg gjorde tidt mig stor Besvær,
men et passende Valgsprog, Eder værd,
randt mig end ei ihu.
Maaskee det lykkes mig nu,
hører jeg først denne Ridders Sang
(til Walther.)
Begynd da endnu engang.
(Walther stiller sig heftig bevæget ved Syngestolen.)

Beckmesser.

Ei meer!

Mestrene.

Alt nok! Slut af!

Sachs (til Walther).

Syng for at ærgre ham brav!
(Idet Walther begynder paany, henter Beckmesser Tavlen fra Stilladset, holder den under det Følgende hen foran Mesterne, gjør snart den Ene, snart den Anden opmærksom paa Feilene og samler dem tilsidst i en Kreds om sig.)

Beckmesser.

Hvad er her meer at høre?
Han saarer kun vort Øre,
gjør Feil i Stort og Smaat,
betragter Tavlen blot:
Falske Riim,
Versene slette,
Ordsløifning,
Strofen for lang,
intetsteds er Takten den rette
skjæv og vrang
den hele Sang,
ingen Eenhed,
Intet er helt,
falske Pauser,
Verset delt,
uforstaaelig Melodie,
alle Tonarter brugt deri,
Feil her findes af hvert et Navn
og fremfor Alt Poesiens Savn!
Falder den Møie
ei for svær,
Mestre, saa tæl mig de Streger her;
med otte Feil
har han tabt sin Sag,
halvhundred har han bragt for en Dag.

Mestrene.

Javel! Jovist!
Ja han har Ret!
Den Sang duer ei,
hans Sag staar slet!
Lad Sachs forsikre
hvad han vil,
i Skolen har han
tabt sit Spil!
Den, som holder vort Laug i Ære,
gjør sig ei Ven med Enhver,

lod vi Alle velkommen os være,
var en Mester kun Lidet værd.
Hei, hør, hvor han synger med Klem!
Og Sachs vil hjælpe den Stymper frem!
Det er ærgerligt nok! Slut af! Sig stop!
Mestre, stemmer!
Ræk Haanden op!

Pogner (ved sig selv).
Ja vel, jeg nok desværre seer,
det med hans Sang er slet bevendt;
som Svigersøn var han mig kjær,
jeg frygter noget Galt er hændt.
Hvem veed, om Den, som Kransen rækkes,
vil som Brudgom Eva tækkes;
venter mig kun ei Sorg og Skam.
naar hun forkaster ham.

Sachs.
Hr. Mærker, und os Ro! Man bliver ør!
Lad Andre høre! Hr. Mærker, hør! —
Jeg troer de rase! Hvilke Fagter!
Man hører knap sig selv engang,
paa Ridderen Ingen agter,
og han synger freidig sin Sang.
Det er en Ridder med Digtertro,
en Helt med Sangerkrands!
Naar jeg, Hans Sachs, gjør Vers og Sko,
er Ridder han og Poet med Glands!

Walther.
(staaende opreist paa Stolen, synger med Fortvivlelsens Kraft, idet han seer med Foragt ned paa de urolige Mestersangere.)
Fra golde Tjørnehækker
en hæslig Ugle foer,
med Hyl og Skrig den vækker
de hæse Kragers Chor,
fra Klippe, Hegn og Stente
fløi op hver Ravn og Glente.
Frem da steg
med Vingepar af Guld
en Fugl, saa underfuld;
Straalefjedrene blinked
og klang i Luften smukt,
den svæved hen og vinked
min Sjæl til Himmelflugt.
Og snart paa lette Vinger
med Fuglen jeg mig svinger
langt bort over Strand
til fjerne Land.
Paa sommerlyse Fuglevang,
hvor Mester Walthers Harpe klang,
hvor intet Kragesfrig naaer hen,
der lyde skal min Sang igjen.
Farvel, I Mestre i Sang!
(Han forlader Stolen med en stolt Mine.)

Læredrengene
(ere sprungne fra Bænkene og dandse tilsidst igjen om Stilladset).
Til Held med Mestersangen!
Bind Prisen paa Blomstervangen!
Gid Digterkrandsen med Silkebaand
maa rækkes den Ridder af Jomfruhaand!

Beckmesser.
Nu, Mestre, fælder Dom!

Alle Mestrene
(løfte Hænderne i Veiret).
Forsunget!
(Alt er i Oprør. Læredrengene bemægtige sig Stillads og Mesterbænke, hvorved der opstaar Tumult og Trængsel ved Udgangen; Sachs staar alene i Forgrunden og seer tankefuld paa den tomme Syngestol; da Læredrengene ogsaa bemægtige sig denne, gaar han med et humoristisk Smiil.)

Anden Akt.

Første Scene.

(En Gade i Længdegjennemsnit, som i Midten gjennemskjæres af et smalt Stræde. der bøier krumt op mod Baggrunden og i Fronten viser to Hjørnehuse, det ene, tilhøire, rigt og smukt, tilhørende **Pogner**, det andet, tilvenstre, simplere, tilhørende **Hans Sachs**. Fra Gaden fører en Trappe med flere Trin til Pogners Huus, der har dybe Døre og Steenbænke i Vinduesfordybningerne. Temmelig nær ved Pogners Huus staar en tykstammet Lind, omgivet af grønt Buskads, foran hvilket er anbragt en Steenbænk. Indgangen til Sachs's Huus er ligeledes fra Gaden; en delt Dør fører umiddelbart ind i Skomagerværkstedet; tæt ved Døren staar et Hyldetræ, hvis Grene skygge over Laden. Ud til Gaden har Huset endnu to Vinduer, hvoraf det ene er i Værkstedet, det andet i et bagved det liggende Kammer. Alle Husene, navnlig ogsaa i det snevre Stræde, maa være praktikable. — Lys Sommeraften med efterhaanden indbrydende Mørke og Nat. David er ifærd med at lukke Ladevinduerne fra Gaden; andre Læredrenge gjøre det Samme ved andre Huse.)

Læredrengene (under Arbeidet).
Sanct Hansdags-Fest med Sang og Dands!
Blomster vi sanke og binde i Krands!

David (ved sig selv).
Blomsterkrandsen med Silkebaand
bliver mig rakt af skjøn Jomfrus Haand!

Magdalene
(kommer fra Pogners Huus med en Kurv paa Armen og søger hemmeligt at nærme sig David).
Pst! David!

David,
(tror det er Drengene).
Kalde I atter?
Spar eders Løier og Latter!

Læredrengene.
David, pas paa!
Godt Ord igjen!
See dig om,
du har en Ven!
Sanct Hansdags-Fest med Dands og Sang!
Han kjender ei Jomfru Lene engang.

Magdalene.
Pst! David! Saa hør dog! See lidt til mig!

David.
Jomfru Lene — I her!?

Magdalene (peger paa Kurven).
En lækker Bid jeg bringer til dig.
Jeg tænker paa min Hjertenskjær.
(da David vil gribe Kurven).
Siig mig dog først,
hvad med Ridderen hændte?
Du raaded ham godt,
han vandt sin Krands?

David.
Ak, Jomfru Lene,
kun slet det endte!
Han har forsunget,
gik bag af Dands!

Magdalene.
Forsunget? Hvordan?

David.
Har I Ondt af ham?
(række atter Haanden ud efter Kurven.)

Magdalene.
(trækker den hastig til sig).
Væk fra Stegen!
Stop lidt med Legen!
(gaar trøstesløs ind i Huset.)
Ak, hvilken Sorg og Skam!
(David seer forbløffet efter hende.)

Læredrengene.
(der har listet sig nærmere og lyttet, ønske ironisk David til Lykke).
Held ham, som Vei til Lykken fandt!
Som Friersmand han Seier vandt!
Hans Haab vil Tiden lønne,
han fik ingen Kurv af sin Skjønne!

David (opfarende).
Lad mig i Fred!
Paa Timen afsted!

Læredrengene (dandse omkring ham).
Sanct Hansdags-Fest! Sanct Hansdags-Fest!
Nu frier Enhver, som han kan bedst!
Nu drager Folk
til Skoven ud,
lystig Skalmeierne tone!
Den Gamle faar
den unge Brud,
Svenden den gamle Matrone!
Juchhei!
(David er i Begreb med at slaa løs, da Sachs kommer fra Gaden og træder imellem. Drengene fare fra hverandre.)

Sachs.
Slaas Du nu atter?

David.
De drille mig.

Sachs.
Hør ikke paa dem. Hold dig for god.
Her er Arbeid til dig.
Gaa hjem, tænd Lys, luk Huus og Bod.

David.
Har jeg Syngetime nu?

Sachs.
Vi har travlt til Festen.
Stik saa de nye Sko paa Læsten.
(De gaa Begge ind i Værkstedet; Læredrengene gaa ligeledes hver til Sit.)

Anden Scene.

(**Pogner** og **Eva** vende gjennem Strædet hjem fra en Spadseretour, Datteren lænet til Faderens Arm; de kigge gjennem Vinduesstodderne ind i Sachs's Værksted.)

Pogner.
Vor Nabo, Sachs, gik hjem, jeg tror,
jeg tale gad med ham et Ord.
(**David** kommer fra Kammeret med Lys, sætter sig ved et Bord ved Vinduet og arbeider.)

Eva.
Han er der vist! Hans Lys er tændt.

Pogner (gjør nogle Skridt).
Lad see . . .
(vender om)
dog nei! Heller vent.
Han søgte nys at standse mig,
naar nu hans Raad jeg følger ei,
jeg faar det gaa mit Regnebrædt. —
Hvad jeg betænkte, var det Ret?
Det syntes ham forfængeligt.
(til Eva).
Og du, mit Barn, du taler ei?

Eva.
For Barnet er jo Tavshed Pligt.

Pogner.
Hvor klog og god!
Kom, hvil dig lidt!
Sæt dig hos mig
og tal kun frit.
(Han sætter sig paa Steenbænken under Linden.)

Eva.
Men er det ei for kjøligt her?

Pogner.
Vist ei, det mildt jo lufter,
og Lindens Blade dufter.
(Eva sætter sig beklemt om Hjertet.)
En prægtig Dag slig Aften spaar,
en Morgen fuld af Glæde,
o, vist af Fryd dit Hjerte slaar
ved Tanken om, hvad forestaar.
Til grønne Vang vi drage hen,
hvor Byens Raad og Laugets Mænd
og Folket er tilstede,
og du skal frem for Alle træde,
og den som vinder Prisen der,
har du ham kjær,
faar Mestersangens Baand,
o Datter, af din Haand.

Eva.
Men maa der just en Mester til?

Pogner.
Mærk vel: en Mester, hvis du vil.
(Magdalene viser sig i Døren og vinker ad Eva).

Eva (adspredt).
Men kom nu ind til Aftensbord.
(til Magdalene.)
Strax, Lene, strax!

Pogner (reiser sig ærgerlig).
Faa vi Gjæster?

Eva.
Jeg tror
Junker Walther.

Pogner (forundret).
Ham?
(ved sig selv.)
Blot ei han kom.

Eva.
Saa du ham ei? — Kom, klæd dig om.

Pogner.
Vist ei. Hvorfor? . . .
(ved sig selv.)
Ei! Var jeg blind!
Hvad falder der med Eet mig ind?
(gaar foran ind i Huset.)

Magdalene (hemmelighedsfuld).
Jeg bringer Nyt.
Eva (ligeledes).
Hvad da? Fortæl.
Magdalene.
Vor Junkvr havde kun maadeligt Held.
Eva.
Junker Walther?! Hjælp Gud! . . . Hvor faar jeg vide? . . .
Magdalene.
Maaskee hos Sachs.
Eva.
Ja, han har mig kjær.
Til ham vil jeg gaa, paa ham kan jeg lide.
Magdalene.
Men kom nu hurtig, tøv ikke her.
Jeg har en Ting endnu at fortælle,
Noget, man bad mig hemmeligt melde . . .
Eva.
Junker Walther?
Magdalene.
Ak, nei!
Beckmesser.
Eva.
Ham? — Det ændser jeg ei!
(de gaa ind i Huset.)

Tredie Scene.

(**Sachs**, iført en let Huusdragt, vender tilbage til Værkstedet; han gaar hen til **David**, som endnu sidder ved Bordet.)

Kom her! Alt Nok! Hold op igjen!
Ryk mig Bord og Skammel herhen.
Læg dig til Sengs,
gjør mig ei Tort,
flink op i Morgen,
sov Grillerne bort!
David.
Skal I arbeide meer?
Sachs (barsk).
Fik du Besked?
David (afsides).
Hvad var det med Lene? Himlen veed!
Sachs.
Gaar du saa?
David.
Mester, sov vel!
Sachs.
God Nat!
David (ved sig selv).
Hvordan er det med Mester fat?
(gaar ind i Kammeret.)
Sachs
(sætter sig paa Skammelen ved Døren og tager fat paa sit Arbeide, men lader det igjen ligge og læner sig tilbage med Armen støttet paa den tillukkede Underdør).
Hvor lifligt dufter Linden!
Det tryller sødt min Hu,
og varm mig gløder Kinden,
som skulde jeg synge nu.
Dog Lidt kun jeg fortælle kan,
jeg er en jevn, enfoldig Mand;
bedre jeg Læderet strækker.
lader Digtekunsten i Fred,
i Sangernes første Rækker
jeg har dog ei mit Sted.
(Forsøger igjen at arbeide, men opgiver det.)
Og dog — det slet kun gaar! —
— Jeg følte Klangen,
jeg Tonen nemmed,
det lød saa bekjendt
og dog saa fremmed;
fatte det helt, jeg formaaed ei,
og dog uendelig lifligt det lød,
og Tonen klang
saa fuld og blød
og fandt saa let til Hjerterne Vei,
som Fuglesang i den blide Mai. —
Hvor Lidt jeg mod ham formaar!
Kappes med Fugl i Vang
kan ingen Mester i Sang;
han kviddred om Vaar og Blomst og Blad
saa let og glad,
saa frit, utvunget.
som nogen Fugl har sunget.
Den Fugl, som sang idag,
besad et Næb, som skabt til Sangen;
faldt den ei i Mængdens Smag,
fandt dog Hans Sachs Behag i Klangen!

Fjerde Scene.

Eva,
(træder ud paa Gaden, nærmer sig frygtsom Værkstedet og staar pludselig uventet foran Sachs's Dør).
God Aften, Mester!
Saa seent ved Læsten?
Sachs, (behagelig overrasket).
Ei, Barn! Jomfru Eva!
Seer jeg ret?
I her? Dog — dog —
Jeg gjætter næsten:
De nye Sko?
Eva.
Det traf I slet.
Skoene har jeg end ei probeert,
de er saa smukt og rigt brodeert,
at knap jeg med Foden tør træde dem ud.
Sachs.
Og staar med dem dog imorgen Brud.
Eva,
(sætter sig paa Steenbænken).
I veed, jeg staar Brud?
Sachs.
Det veed Enhver.
Eva.
Saa veed I sagtens endnu lidt meer.
Hvem faar jeg til Brudgom?
Sachs.
Kan jeg vide? . . .
Eva.
Ei, see dog! Paa Jer kan Ingen lide. —
En Gammel maaskee?
Sachs.
Det haaber jeg ei.
Eva.
Men er han da ung?

Sachs.
Det veed ei jeg.

Eva.
I veed ei! I tror ei! Ei, Mester Sachs,
Beg er ei Vox, saa fiin er I ikke!
I veed Besked til Punkt og Prikke!

Sachs.
Barn, jeg er kjendt med begge Slags.
Med Voxet glatter jeg Silketraaden,
naar jeg syer fine Sko til min Glut,
her syer jeg en Sko paa Hverdagsmaaden,
og beger dygtig den grove Gut.

Eva.
Mester, til hvem? Fortæl engang?

Sachs.
Jeg hamrer paa Saalen og beger Traaden
til Beckmessers Sko, saa bred og lang.

Eva.
Forsyn kun brav
med Beg hans Sko
og hæng ham fast,
saa faar jeg Ro.

Sachs.
Han tror sig sikker paa at vinde.

Eva.
En gammel Mand!

Sachs.
Vore unge Mænd
i Mesterkunst har saa langt igjen.

Eva.
Saa har I sagtens selv isinde ...?

Sachs.
Ei, Barn! Du er saa ungt et Blod!

Eva.
Ei hvad! Saa ung! Kun dristigt Mod!
I er jo ferm i Sang og Spil.

Sachs.
I skjemter! Tro Jer, hvem der vil.

Eva.
Nei, Mester, I — I narrer mig sikkert.
Man mærker, I har skiftet Sind.
Gud veed, hvem I har nu i Kikkert?
I klapped mig før saa tidt paa Kind.

Sachs.
Mens I var Barn, jeg ved Vuggen sang.

Eva.
Og kaldte mig tidt eders kjære Noer.

Sachs.
Selv eied jeg Viv og Børn engang.

Eva.
Men hun er ei meer, og jeg blev stor.

Sachs.
Ja stor og smuk.

Eva.
Da tænkte jeg vist,
I tog mig til Hustru selv tilsidst.

Sachs.
Saa fik jeg jo baade Barn og Viv;
det blev et artigt Tidsfordriv!
Jo jo, der har I betænkt mig godt!

Eva.
Jeg tror, jeg høster tilsidst kun Spot!
Det vilde maaskee end ei Jer røre,
ifald I fik i Morgen at høre,
at Beckmesser tog mig med sit Digt.

Sachs.
Ja paa hvad Maade hindrer man Sligt?
Her kun Mester Pogner hjælpe kan.

Eva.
Hvor slig en Mester har sin Forstand!
Bad jeg om Bistand, vented jeg hans?

Sachs.
Ja, selv jeg tror, jeg er lidt fra Sands.
Jeg har idag havt stor Fortræd,
maaskee jeg derfor sandser slet?

Eva.
Var det i Skolen? Fortæl, hvormed?

Sachs.
Ha, Barn, en „Løsning" ærgred mig ret.

Eva.
Ven Sachs, det skulde I strax mig forklaret,
min Løier og Skjemt jeg havde da sparet. —
Og hvem forlangte „Løsning" idag?

Sachs.
En Junker gjorde sig Flid.

Eva.
En Junker? Fortæl! Og han vandt sin
Sag?

Sachs.
Han tabte den, og det vakte Splid.

Eva.
Fortæl! Fortæl! Hvad skete? Tal!
Jer Sorg er ogsaa mig en Kval.
Det er da vist, at han ikke bestod?

Sachs.
Ak, Alles Dom gik ham imod.

Magdalene,
(kommer ud af Huset og kalder sagte).
Pst! Eva!

Eva.
Er der ei Frelse? Siig,
kan Intet hjælpe ham i Havn?
Var hans Kunst paa Feil saa riig,
at Intet kan skaffe ham Mesternavn?

Sachs.
Hvor Lidt der i Mesterskab end rester,
han Mesternavn dog aldrig faar,
thi netop den, som fødes til Mester,
har mellem Mestre de værste Kaar.

Magdalene (nærmere).
Kom hurtig, kom!

Eva.
O siig mig blot end,
om ei ved sin Sang han vandt en Ven?

Sachs (prøvende hende).
Hvad tænker I paa? Venskab med ham?
Sligt Venskab voldte ham vist kun Skam.
Den stolte Junker,
lad ham reise,
blandt de Store,
kan han kneise,
lad ham fare
herfra i Fred,
søge sin Lykke
et andet Sted!

Eva (reiser sig hastig).
Et andet Sted,
ja, det kan I sværge,
end blandt jer stakkels
Sanger-Dværge!
Fast paa ham
mit Haab jeg bygger
trods alle trædske
Mester-Nykker!
Strax, Lene, strax!
Nu kommer jeg!
Hvor herligt trøsted mig Sachs!
Man mærker her
en Stank af Beg!
Brænd det, saa varmer det Jer dog strax.
(Hun gaar over Gaden med Magdalene og standser et Øieblik stærkt bevæget ved Døren.)

Sachs
(nikker betydningsfuldt med Hovedet.)
Det aned mig! — Og saa? — Hvad nu?
(Han lukker den øverste Ladedør saameget, at kun en ringe Lysstraale kan trænge igjennem og forsvinder saaledes næsten ganske.)

Magdalene.
O Gud, hvorlænge tøver du?
Den Gamle kalder.

Eva.
Gaa, siig, at smukt
jeg gik til Sengs, min Dør er lukt.

Magdalene.
Vist ikke! Hør dog!
Hvad skal man tro?
Beckmesser fandt mig,
han har ei Ro,
i Nat han under dit Vindvesgitter
vil synge en Sang og spille paa Cither.
Han haaber, du finder
Behag i hans Kunst,
og tror derved
at vinde din Gunst.

Eva.
Hvor kan han haabe? Jeg ændser det ei.

Magdalene.
Hvor er David?

Eva.
David? — Hvad angaar
det mig?

Magdalene (ved sig selv).
Jeg var for streng. Han vist sig græmmer.

Eva.
Der kommer Folk.

Magdalene.
Ja, jeg hører Stemmer.

Eva.
Det er ham?

Magdalene.
Kom! kom! Vi maa hjem
igjen.

Eva.
Ei før jeg har seet min Hjertensven.

Magdalene.
Jeg tog Feil! Der er Ingen!
Kom strax afsted!
Det volder os ellers
tilsidst Fortræd!

Eva.
Hvilken Angst!

Magdalene.
Om Noget vi raadslaa ville,
hvordan vi Beckmesser bedst skal drille.

Eva.
Gaa du til Vindvet for mig.

Magdalene.
Hvem? — Jeg?
Saa bli'er David skinsyg vist.
Han sover til Gaden! Hihi! Hvilken List!

Eva.
Jeg hører Trin!

Magdalene.
O, tøv længer ei!

Eva.
Junker Walther!

Magdalene.
Vist ei! Vi maa nu hjem.
Kom strax! Hvis ei, bli'er Historien slem.

Pogner (indenfor).
Hei! Lene! Eva!

Magdalene.
Kom! Hører du?

Femte Scene.

(**Walther** kommer op ad Strædet og bøier om Pogners Huus; **Eva** river sig med et Skrig løs fra **Magdalene** og styrter Walther imøde.)

Eva.
Der er han!

Magdalene.
Jeg vidste det. Hvad gjør vi
nu?
(gaar ind).

Eva (ude af sig selv.)
Ja, jeg favner
dig, du Kjære!
Den, jeg kaarer,
du skal være!
Du skal Seirens
Krone bære,
som min Hjertensven!

Walther (lidenskabelig).
Tro det ei!
Jeg er din Ven,
dog ei værdig
Seierskronen,
kjender langtfra
Mestertonen;
mine Sange
man foragter,
og forgjæves
jeg kun tragter
efter Seirens Krands!

Eva.
Kun til dig jeg rækker hen
Krands og Hædersbaand,
ene dig, min Hjertensven,
rækker jeg min Haand!

Walther.

Ak, dit Hjerte
og din Haand
Faderordet binder,
jeg uværdig,
Krands og Baand,
Maalet aldrig vinder.
„En Mestersanger kun bestaar,
og kun jert Valg mit Minde faar“ —
saa hine Mænd han helligt svor
og kan ei bryde meer sit Ord. —
Ak, da gav mig Elskov Mod,
skjøndt Mestersang jeg ei forstod,
mit Elskovshaab jeg sang
og beiled til Mesterrang.
Dog disse Mestre
med strenge Anker
og golde Regler,
Riim uden Tanker!
Saa tidt jeg mindes
hin Skjændselssag,
mit Hjerte brænder
af Had og Nag!
Bort! Ud i Verden,
hvor jeg har hjemme,
bort til Frihed og Fred!
Ja, hvis du elsker,
hør Elskovs Stemme!
Kom, du Kjære, følg med!

(Man hører Natvægteren blæse i sit Horn. Walther lægger Haanden paa sit Sværd og stirrer vildt hen for sig.)

Eva.

Det var Vægterens Horn!
Spar, Elskte, din Frygt!
Kom hid under Linden,
her staa vi trygt!
Her kommer Vægt'ren forbi.

Magdalene (i Døren, sagte).

Eva! Eva! Klokken slog Ti.

Walther.

Du flyer?

Eva.

Hvad binder mig?

Walther.

Med mig?

Eva.

Ja! Ud i Verden med dig!

(Hun forsvinder med Magdalene i Huset.)

Natvægteren

(lader sig see i Strædet, han kommer syngende om Hjørnet af Pogners Huus og gaar bort tilvenstre).

Hør, I Folk, som boer i Gaden,
nu slog Klokken Ti i Staden!
Vogt Ild og Lys!
Luk Dør og Slaa!
Og smukt til Senge gaa!
Lover Herrens Navn!

(Naar han er gaaet, hører man ham atter blæse.)

Sachs,

(som bag Ladedøren har lyttet til Samtalen, aabner den lidt, saa at Lyset falder ud).

Her er en Flugt
i Værk, kan jeg see;
jeg staar Vagt,
det bør ei skee.

Walther (under Linden).

Kom hun ei atter,
hvilken Kval!

Sachs.

Gjerne den Junker
Pigen stjal.

Walther.

Himmel! Der kommer hun . . .
ak nei, det er Lene kun! —
Og dog —

Eva

(kommer tilbage i Magdalenes Klæder og gaar henimod Walther).

Min Hjertenskjær,
modtag mig da her!

(hun synker til hans Bryst.)

Walther.

Jeg har dig, jeg drømte sandt!
Den største Mesterpris jeg vandt!

Eva.

Kom, lad os ile!
Ingen Hvile!
Var vi alt langt herfra!

Walther.

Ja kom, lad os ile da.
Gaa vi om Hjørnet
ad Gaden ned,
staa Heste bered.

(Idet de vil gaa over Gaden, stiller Sachs Lampen bag en Glaskugle og lader en stærk Lysstraale falde paa deres Vei gjennem den aabne Ladedør.)

Eva (trækker i Walther).

Sachs! — Forsigtig!
Gaa ei for nær!
Hvis han saae os her?

Walther.

Hvordan komme vi da bort?

Eva (viser tilhøire).

Gjennem Strædet hist,
Veien er kort.
Dog — lad mig see! — Der støde vi vist
paa Vægt'ren!

Walther.

Saa bort gjennem Gaden.

Eva.

Vent til Sachs
gaar fra Vindvet bort.

Walther.

Hvad gjør han saa silde i Laden?

Eva.

Viis dig ikke! Han seer dig!

Walther.

Hvordan
kan du frygte for Sachs, min Ven?

Eva.

Den Ven behandler dig ilde.

Walther.

Gjør han?
Jeg slukker hans Lys!

Eva.

Gaa ikke derhen!

Sjette Scene.

(**Beckmesser**, som i nogen Afstand har listet sig bagefter Vægteren, kommer op ad Stræbet med en Luth i Haanden og speider efter Vinduerne til Pogners Huus. Han udsøger sig et Steensæde ved Sachs's Huus og begynder at stemme Luthen.)

Eva.

Tys!

Walther.

Hvad nu? Hør Citherspil!

Eva.

O hvilken Kval!

Walther.

See, Sachs igjen
tog Lyset bort. Saa lad staa til!

(**Eva** holder ham tilbage).

Vist ikke, Seer du da ei,
en Anden kom og spærred os Vei.

Walther.

Jovist, jeg seer
en Musikant,
som staar og stemmer
sin Luth galant.

Eva.

Det er Beckmesser.

Walther.

Ham?!

Sachs.

Aha! Godt sagt!

(Saasnart han hører Luthen, faar han et Indfald, trækker atter sit Lys til sig, aabner Ladens nederste Dør og rykker sagte sit Arbeidsbord frem foran Døren.)

Walther.

Mærkeren her i min Magt!
Hvor heldigt, jeg træffer den gamle Svend!

Eva.

Nei bliv! Saa hør dog!
Du vækker Gaden.
Han synger lidt og gaar saa igjen.
Kom ind her i Krattet
i Skjul bag Laden!
Man har dog sin Nød med de Mænd!

(Hun trækker Walther gjennem Buskadset hen paa Bænken under Linden. Beckmesser klimprer utaalmodig paa Luthen, for at Jomfruen skal aabne Vinduet. Idet han vil til at begynde, lader Sachs pludselig Lyset falde klart ud paa Gaden, slaar stærkt med Hammeren paa Læsten og synger med kraftig Røst.)

Jerum, jerum!
Halla halla he!
Oho! Trallalei! Ohe!
Da Eva Paradiis forlod,
forstødt af Gud i Vrede,
de haarde Stene rev i Blod
de blotte Fødder spæde.
Den Ynk gik Herren nær,
han havde dem saa kjær:
Gak, Engel, lød hans milde Røst,
gjør Synderinden Sko til Trøst,
og siden nys jeg Adam saae,
at støde slemt paa Steen sin Taa,
saa mag, at han
ad Banen kan
vandre strunk med Støvler paa!

Beckmesser.

Fordømte Skraal! Hvad falder ham ind?
Den Tølper! Jeg kunde garve hans Skind!
(til Sachs)
Hvad, Mester, sidder I oppe i Nat?

Sachs.

Hr. Skriver! Saa silde? Hvordan er det fat?
I frygter for Sko i Morgen?
I seer, I kan spare Jer Sorgen.
(arbejder ivrigt.)

Beckmesser.

Til Helved med Sko!
Jeg vil blot Ro!

Sachs.

Jerum, jerum!
Halla halla he!
Oho! Trallalei! Ohe!
O Eva! Eva! Slemme Viv,
for hvad du daarlig synded,
har Engle nu sin Tidsfordriv
med Sko til Adamskjønnet.
Før Herren du forlod,
du aldrig slog din Fod,
og for din første onde Daad,
jeg nu haandterer Syl og Traad,
og for Hr. Adams slemme Streg
jeg flikker Sko og stryger Beg,
var ei jeg slig
Guds Engel lig,
hamred jeg paa Læsten ei.

Walther (til Eva).

Os, eller ham,
hvem gjælder den List?

Eva.

Os alle tre,
tror jeg vist.

Beckmesser.

Vindvet gaar op!
Min Skat jeg seer!

Eva.

Kom, lad os fly!

Walther.

Saa med mit Sværd!
(drager det.)

Eva.

Hold inde!

Walther.

Hvem er ved Vindvet?

Eva.

Lene.

Walther (stikker Sværdet ind).

Det skader ham ei! En lystig Scene.

Eva.

O, kunde vi blot os skynde!

Walther.

Jeg ønsker blot, han vilde begynde.

Beckmesser,

(som har staaet i Veraad med sig selv, træder endelig hen til Laden).

Hvis ikke han tier,
er Alt forbi!
(Høit).
Ven Sachs, o hør
et Ord og tie.

Lad de Sko dog ligge,
den Sag bekymrer mig ikke.
I dømmer jo godt
om Digt og Sang,
saa hør nu efter
og døm engang!
Kan i mit Digt
Behag I finde,
er sikker jeg paa at vinde.
(Han klimprer med Ryggen vendt mod Vinduet for at vedligeholde Magdalenes Opmærksomhed og forhindre, at hun gaar sin Vei.)

Sachs.
Ah, det er for plump en Fælde!
Jeg la'er mig ei atter skjælde:
„Siden min Skomager
blev Poet,
har aldrig en ærlig
Sko jeg seet,
det klapprer her
og trykker mig der!
Hans Digt og Sang
og Komediespil,
Historier, Riim
og hvad man vil,
maatte for mig bero,
fik jeg blot snart mine nye Sko!"

Beckmesser (klimprer igjen).
Det var jo kun Skjemt!
De Ord var ei ment saa slemt.
Jeg har Jer kjær
og skatter jert Værd,
og naar jeg vil beile
til Pigens Gunst,
kan Lykken ei feile,
hvis I finder Smag i min Kunst.
Saa hør mig nu lidt
og siig mig saa frit
hvad der var godt, og hvad der var slet,
saa lærer jeg Kunsten ret.
(klimprer igjen).

Sachs.
Spar eders smukke Ord,
den Ære er altfor stor.
„Gadeviser" jeg digter saa mange
og traller paa Gaden helst mine Sange.
Jerum, jerum!
Halla halla he!

Beckmesser (affides).
Fordømte Karl!
Jeg gaar fra Forstanden!
Den Sang har en Stank
af Beg som Fanden!
(høit).
Tie dog! Ingen faar Nattefred!

Sachs.
Det er man vant til, hører det ei.

Beckmesser.
Hvilken Ondskab! Hvilken Fortræd!
Hun lukker vel Vindvet og gaar sin Vei.
(begynder igjen at klimpre).

Sachs
(slaar stærkt paa Læsten).
„Nu begynd!" — jeg mærker
med Hammer paa Læsten.

Beckmesser.
Gjør som I vil,
men husk forresten,
at standse min Sang
har I ei behov.
Mærk kun skarpt
efter Regel og Lov!

Sachs.
En Regel, saavidt en Skomager kan,
der stræber med Arbeidet som en Mand!

Beckmesser.
Paa Mester-Ord!

Sachs.
Og Skomager-Tro!

Beckmesser.
See kun, hvor tappert jeg holder Stand!

Sachs.
Saa gaar I i Morgen foruden Sko.

Walther.
Er Pokker løs! Hvordan er det fat?
Spøger Skolen igjen inat?

Eva.
Jeg føler Søvnens tunge Haand.
Tag, Gud, vor Skjæbne i din Haand!
(hun synker til Walthers Bryst).

Sachs.
Sæt Jer da her.

Beckmesser (ved Hjørnet).
Nei, her maa jeg staa.

Sachs.
Saa langt fra mig?

Beckmesser.
I skjules maa,
som nok I veed.

Sachs.
Men her hører jeg slet.

Beckmesser.
Skolens Skik maa følges ret.
Saa lyder det og med mindre Fynd!

Sachs.
Hvor fint! Nuvel!
(Magdalene breder sig i Vinduet).
„Nu begynd!"

Beckmesser (til Luthen).
„Den Dag nu snart oprinder
saa frydelig og skjøn,
da gaar jeg glad og vinder . . .
(Sachs slaar paa Læsten. Beckmesser farer sammen.)
Hæder og Kampens Løn . . .
(Sachs slaar to Slag, Beckmesser vender sig rasende.)
Er det for Spas? Hvad? —
Sangen er rigtig!

Sachs.
Takten er vigtig,
„da gaar jeg glad —
og vinder . . ."

Beckmesser (arrig).
Men Rimet forsvinder
paa: „nu snart oprinder".

Sachs.
I sætter Melodien tilside;
Giv Agt paa Versets Fald og Klang.

Beckmesser.
Hold op at hamre! Hold op at stride!
Man sandser jo knap.

Sachs.
Prøv nok engang.
Beckmesser.
Jeg bliver ør!
Sachs.
Bliv nu kun ved.
Tre Feil kan I gjøre nu i Fred.
Beckmesser.
Jeg staar mig bedst,
naar jeg tier dertil,
naar Jomfruen blot
forstaar mit Spil.
(Samler sig og begynder).
„Den Dag nu snart oprinder
saa frydelig og skjøn,
da gaar jeg glad og vinder
Hæder og Kampens Løn.
Mit søde Haab ei feiler,
dristig jeg beiler
til skjøn Jomfrus Haand.
Ja, Dagen som begynder
glad jeg hilser nu
og Alle forkynder,
at en deilig Jomfru
bortgives af sin Fader
og sig indlader
i Ægtestandens Baand.
Enhver som vil
kan selv see til.
der staar den skjønne Mø,
mit Haab paa Verdens Ø,
derfor den Dag saa skjøn fremstaar,
hvorom jeg Harpen slaar.“
Sachs.
Er I nu færdig?
Beckmesser (rasende).
Hvordan? Ikke nær.
Sachs,
(holder triumferende Skoene i Veiret).
Med Skoene er jeg færdig her.
Det blev et Par rette Mærker-Sko
med Mærker-Valgsprog til, min Tro!
Paa Saalen har forsvarligt
med drøie Hib jeg gjort forklarlig
en vigtig Sag,
som nu i Mag,
I kan studere paa hver Dag.
Saa giv nu Agt:
god Sang vil Takt,
og hvor den fattes
med Hammerslag den maa erstattes.
Nu løb i Ro
paa gode Sko,
og Saalen skal med Magt
nok holde Jer i Takt,
Takt, Takt!
(leer høit).
Beckmesser
(trækker sig tilbage i Strædet og synger og skraaler af fuld Hals for at overdøve Sachs).
„At Mesternavn jeg bærer,
er mig idag stor Trøst;
til Seirens Priis jeg nærer
stor Kjærlighed og Lyst!
Kom, hjælp mig, Musers Skare,
kom hid, at klare
min digteriske Aand!
Blandt Sangerne jeg bedst er
og holder som Digter Stand,
dog skjøndt man kaldes Mester,
man stundom snuble kan,
naar angst man og forsagt er
og beile agter.
til en skjøn Jomfrus Haand.
Jeg offred gjerne Gods og Guld,
Hvis I af Hjertet var mig huld,
og i min Sang fandt Smag,
samt i mig selv Behag.“

Syvende Scene.

David
(aabner Vinduet ved Siden af Beckmesser og kigger ud).
Hvem klimprer her?
Hvem lytter hist?
Lene! Ha! Det tror jeg vist!
Hun har mig til Nar,
den Sag er klar!
Naboerne,
(først nogle, efterhaanden flere, have under Sangen aabnet deres Vinduer og kigge ud paa Gaden).
Hvem skraaler her?
Er han besat?
At Sligt kan skee
saa sent ved Nat!
Rolig her!
Han, Æsel, tie!
Nei, hør kun!
Hei, nu sove vi!
Han der, vær stille,
gaa sin Vei!
Skraal andetsteds!
Forstyr os ei!
David
Jeg garver dit Skind!
Hei, bliv du kun!
Til Helved med dig,
fordømte Hund!
(han springer ud af Vinduet bevæbnet med en Knippel, sønderslaar Beckmessers Luth og kaster sig over ham.)
Magdalene (skriger høit).
O Himmel! David! Hvilken Nød!
Kom hurtig! Hjælp! Det bli'er hans Død!
Beckmesser.
(slaas med David).
Fordømte Knegt! Giv Slip! Jeg døer!
David.
Jovist, du Skurk! Jeg banker dig mør!
(De vedblive at slaas. Naboerne komme efterhaanden ned paa Gaden og blande sig i Striden.)
Nogle.
Spring ned! Man slaas! Hør, hvilke Hyl!
Andre.
Herhid! Her vanker Prygl!
Giv Slip! Hei, lystigt Spil!
Hvis ei I slipper, slaa vi til!
En Nabo (til en anden).
Hvad har jer Kjælling sagt?
Den Anden.
Karl, tag dig lidt iagt!

Første.

I er bekjendt.

Anden.

Jer skal jeg mærke.

Første.

Hvordan det?

Anden.

See kun!

(slaar ham).

Læredrenge (komme til).

Hvem er den Stærke?!

Nogle.

Det er Smedene, pas paa!

Andre.

Nei, det maa Slagterne forstaa.

De Første.

Lystig sprunget. Nok en Volte!

De Andre.

De Sultenhunde!

De Første.

De Drukkenbolte!

Naboer
(mellem hverandre).

Tag det for jer Klage!
Min Stok skal I smage!
Jeg undte Jer længe!
I kunde nok trænge!
Æsler! Slyngler! Pak jer hjem!
Lommel, løb, for Konen er slem!

Læredrenge.

Hei! Snart de knække
Arm og Been!
Han fik Besked,
nu vær ei seen!
Hvor Tømrerne fik Hast?
Og Bagerne er med i Kast!
Og Kræmmerne med Sukkertop
ved Nattetid er kommen op,
de lugte godt, har iltert Sind,
men vogte deres Skind!
Kom an! Pif, paf!
det traf!
Slaa løs! Pas paa,
der blev du blaa!
Vi maa med! Han fik sin Rest!
Slaa løs Enhver som han kan bedst!

(Almindeligt Slagsmaal.)

Svende
(kommer fra alle Sider)

Svende! Kom hid i Hast!
Halløi! Her maa vi med i Kast!
En blodig Pande vanker her!
Op, raske Svende, hold Jer nær!
Af Banen! Kom, hvem der vil!
Slaa løs! Det gaar lystigt til!
Kandestøber! Giv dem Besked!
Skrædder med Saxen, Slagter, slaa ned!
Liimkoger! Uhrmager!
Gjørtler! Reebslager!
Det er Karle, som sætter Priserne ned!

Mestere og ældre Borgere
(fra forskjellige Sider).

Gudsdød! Hvad er paafærde her?
Afsted! Løb hjem Enhver især!
Hei, Svende. pak Jer hjem! Hold Fred!
Det ellers ender med Fortræd!

Naboersker
(i Vinduerne mellem hverandre).

Hvilke Skrig ved Nattetid!
Blot ei min Mand
er med i Strid!
I dernede, skilles ad!
De vækker snart den hele Stad!
Hvilken Jammer! Hvilken Tort!
Svired I Forstanden bort!
Hvilken fræk Skarnagtighed,
der slog Steffen Jakob ned!
Han slog min Peters ene Kind!
Hei, Peter, Peter, kom dog ind!
Hjælp, Hjælp, den Gamle! Hjælp, min Mand!
Frands! Saa brug dog din Forstand!
Held Vand derned! Gud staa os bi!
Hvad Ende faar det Myrderie!

(Almindelig Tumult.)

Magdalene
(i Fortvivlelse i Vinduet).

Hvilken Nød! Min Angst er stor!
David! Hør dog blot et Ord!
Det er Hr. Beckmesser! Slip ham dog! O vee!

Pogner
(kommer i Nattøi til Vinduet og trækker i Magdalene).

Eva! Luk Vinduet i! — Lad see,
om hele Huset er i Senge!

Walther (til Eva).

Nu lad os gjennem Sværmen trænge!

(**Sachs** har fra Begyndelsen af Tumulten slukket sit Lys, men holdt en lille Udsigt til Pladsen aaben. **Walther** tager **Eva** om Livet og trænger med draget Sværd frem til Midten af Scenen, da springer Sachs pludselig ud paa Gaden og griber ham ved Armene.)

Pogner (paa Trappen).

Lene! Hvor er du?

Sachs
(støder den næsten afmægtige Eva op paa Trappen.)

Gaa hjem, Jomfru Lene!

(Pogner trækker hende ind.)

(**Sachs** slaar **David** over Ryggen med Remmen, som han svinger i Haanden, og driver ham med et Spark foran sig ind i Laden; med den anden Haand griber han **Walther**, som han ligeledes trækker ind med sig. Derpaa lukker han efter sig. **Beckmesser**, som er bleven befriet for David, søger skyndsomst at flygte gjennem Mængden; pludselig hører man tilhøire i Forgrunden Vægteren støde i Hornet; Borgere, Svende og Læredrenge flygte til alle Sider, saa at Scenen hurtig bliver tom. Ogsaa Fruentimmerne forsvinde fra Vinduerne og alle Døre blive lukkede. Fuldmaanen staar op og skinner klart ind i Gaden.)

Natvægteren
(træder ind fra høire, seer sig forundret om, gnider sine Øine, ryster paa Hovedet og istemmer sin Sang med skjælvende Røst).

Hør, I Folk, som bo i Gaden,
nu slog Klokken Elleve i Staden!
Lad Nattens Aander
ei faa Magt!
Lad gode Engle holde Vagt!
Lover Herrens Navn!

(Han gaar langsomt ned ad Strædet; idet Teppet falder, hører man ham atter blæse.)

Tredie Akt.

Første Scene.

(Sachs's Værksted. I Baggrunden den halvt aabne Ladedør ud til Gaden, tilhøire en Kammerdør, tilvenstre et Vindue med Blomster, ved Siden deraf Arbeidsbordet; Morgensolen skinner ind. **Sachs** sidder ved Vinduet i en stor Lænestol med en Foliant paa Skjødet, fordybet i Læsning. **David** kigger ind gjennem Ladedøren. Da han seer, at Sachs ikke lægger Mærke til ham, træder han ind med en Kurv, som han forsigtig skjuler under et Bord, men strax igjen tager frem og begynder at tømme; først udtager han Blomster og Baand og finder tilsidst paa Bunden en Pølse og en Kage, som han strax giver sig ifærd med at fortære. Sachs vender et stort Blad.)

David
(farer sammen ved Lyden og skjuler Spisevarerne).
Kaldte han?
(Med Munden fuld af Mad.)
Strax, Mester! Her!
Hr. Beckmessers Sko er i hans Kvarteer.
(Ved sig selv.)
Han seer ei herhen,
saa er han vred igjen.
Ak, Mester, lad Naade gaa for Ret,
en stakkels Dreng forløber sig let;
kjendte I Lene som jeg,
skjændte I sikkert ei.
Hun er saa god og blid,
og smiler saa mildt til hver en Tid.
Hvergang I slaar mig,
vred i Sind,
hun trøster mig
og klapper min Kind;
blot igaar blev hun bister og skjændte
for den Fortræd, som med Junkeren hændte,
og da i Nat jeg kom og saae
en Mand under hendes Vindve staa,
som saae derop og skreg som besat,
saa tog jeg ham i Nakken fat.
Hvor kom nu al den Hurlumhei?
Vor Kjærlighed skaded det ellers ei,
thi Lene tog atter mig kjærlig i Haand
og gav mig til Festen Blomster og Baand.
(udbryder i stor Angst.)
Aa, Mester, tal dog blot et Ord!
(affides.)
Var Pølsen blot væk, var Faren ei stor!
(Sachs slaar Folianten haardt i, saa David uvilkaarlig falder paa Knæ og kaster frygtsomme Blik paa ham.)

Sachs,
(seer bort over David).
Blomster og Baand jeg skuer her
i livfuldt Farveskjær.

David
(opmuntret ved hans Venlighed).
Ja, Mester, det er jo Fest idag,
Pynt og Blomster er Alles Sag.

Sachs.
Bryllupsfest?

David.
O hvilket Liv,
naar jeg engang kalder Lene Viv!

Sachs.
Iaftes var der lystig Fest.

David (affides).
„Lystig Fest"! — Saa faar jeg min Rest.
(affides.)
Vær god nu, Mester, og glem den Sag,
det er jo idag Sanct Johannesdag.

Sachs.
Johannesdag?

David (affides).
Hører han slet?

Sachs.
Kan du din Lektie? Gaar det nu let?

David.
Min Lektie? — Vil Mester høre den? (affides.)
Frisk Mod! Nu er Mester god igjen!
(Han begynder paa Melodien til Beckmessers Friersang i anden Akt.)
„Ved Jordan Sanct Johannes stod . . ."
(Standser; Sachs gjør en Bevægelse af Forundring.)
Aa, jeg sang galt!
Hvor tosset jeg staar!
Jeg tænkte paa Visen fra igaar.
(begynder rigtig.)
„Ved Jordan Sanct Johannes stod
og døbte i dens Vande,
en Kvinde drog med Andagtsmod
didhen fra fjerne Strande.
Hun bar sin Søn til Daaben hen,
hvor Flodens Bølge blinked,
og drog fra Jorsal hjem igjen,
hvor Nürnberg atter vinked, —
og siden det som Regel gjaldt,
at Den som bli'r i Daaben kaldt
Johannes udenlands,
ved Pegnitz hedder Hans —
Hans! — (ivrig) Ei, Mester! Det er jer Navnedag!
At man kan glemme en saadan Sag!
Hvor slet man kan sandse!
Det er til Jer! See, Baand og Krandse!
Og her — see, Mester, herlige Kager!
Prøv denne Pølse, hvis I behager!

Sachs.
Behold den selv, jeg takker dig.
Til Festen idag skal du ledsage mig.
Du som min Herold
skal foran gaa
med Baand og Krandse paa.

David.
Gid jeg heller var Brudesvend!
Aa, Mester, tag en Hustru igjen!

Sachs.
En smuk Mesterinde maaskee?

David.
Hvor jeg skulde dandse og lee.

Sachs.
Hvem veed? giv Tid.

David.
Nei, strax, nu strax!

Sachs.
Du raader godt nok Mester Sachs.

David.
Hr. Beckmesser kan I let beseire,
Saa kan vi strax Trolovelsen feire.
Folk har travlt!
Sligt rygtes let.

Sachs.
Jeg veed det nok.
Maaskee har man Ret.
Nu gaa og gjør dig smukt istand,
men væk mig ikke min Riddersmand!

David.
(kysser hans Haand, pakker Alt sammen og gaar ind i Kammeret.)
Nei, aldrig har
jeg seet ham saa god.
Hvem skulde tro.
han krabadske forstod!

Anden Scene.

(Walther kommer fra Kammeret.)

Sachs.
(vender sig og lader Bogen glide ned paa Gulvet).
God Morgen, Junker!
Natten var lang!
I vaaged først,
men sov dog engang.

Walther.
Ja lidt, men min Søvn var god.

Sachs.
Saa vaagned I med styrket Mod.

Walther.
Jeg havde en Drøm.

Sachs.
Fortæl mig den.

Walther.
Da svinder Trylleriet hen,
og Mismod faar vel Magt igjen.

Sachs.
I vist inat i Drømme saae,
at I vil Mesternavnet faa.

Walther.
Nei, høste Ros
som Mestersanger,
end ei i Drømme
jeg forlanger.

Sachs.
Jeg mærker, Junker,
I bærer Nag.
men følg mit Raad,
forglem den Sag,
og prøv en Mestersang idag.

Walther.
En herlig Sang
med Fald og Klang,
er det da ei
en Mestersang?

Sachs.
Min Ven! I Ungdoms Vaar.
naar Sjælen let sig svinger
paa Elskovs Rosenvinger
og glad, utvunget Hjertet slaar,
hvor let henaander Mangen
ei Vaar- og Elskovsklangen
af Hjertets fulde Trang!
Men kommer Høst og Vintertid,
henruller Livets Bølge
med Nød og Sorg i Følge,
med Sygdom, Armod, Kamp og Strid,
da let forstummer Sangen;
kun Den, som da, naar Mismod tynger,
endnu til Harpen synger
faar Sangernavn og Mesterrang.

Walther.
Til hende, som min Hu staar til
med ærlig Tro jeg beile vil.

Sachs.
Lad Sangens Lov et Lys Jer tænde,
som lede kan til Banens Ende,
lær Reglens Forskrivt kjende,
at ei den ungdomsfriske Klang,
som, mens I tralled Vaarens Sang,
Jer ubevidst i Hjertet laa,
i Livets Vinter tabt skal gaa.

Walther.
Staar Loven i saa høit et Ry,
hvem skjænked den da først af ny?

Sachs.
Vi skjænke den og følge den. —
Nu Drømmen, Ven.

Walther.
(sætter sig hos Sachs og begynder efter nogen Overveielse ganske sagte).
„Morgenen spredte sit Rosenskjær,
en kjølig Luft
med Balsamduft
og Glans fraoven
vakte Skoven,
en Haves Blomstertræer
vinked mig nær."

Sachs.
Det var en Strofe. Nu en igjen,
en lignende skal følge den.

Walther.
En lignende?

Sachs.
Hvoraf man seer,
I tager nu en Hjerteskjær.

Walther.
„Fuglene kviddred og svang sig i Flugt,
og Havens Flor,
den grønne Jord
og Træer vugged,
sølvbedugget,
i Solen glimred smukt
guldgule Frugt."

Sachs.
Tilsidst en anden Tone kom,
det taaler Reglen ei,
dog mener jeg, Hans Sachs, derom,
det Nye baner sig Vei. —
Nu syng tilsidst en Sluttesang.

Walther.
Hvortil nu den?

Sachs.
Har I fundet engang
et Par i Livets Sommer,
tilsidst en Pusling kommer.

Walther.
„Bag Blomsterlæ,
et himmelsk Syn mit Øie saae,
en deilig Mø sig nærmed tyst
med Rosenmund og Øine blaa.
Jeg sank i Knæ,

hun trykked ømt mig til sit Bryst,
og Øiet blinked
og Haanden vinked,
da rakte hun mig vennehuld
en Frugt saa rund og fuld
af Havens Træ."

Sachs
(skjuler sin Bevægelse).

Det kalder jeg en Sluttesang!
Hvor fuld af Skjønhed og af Klang!
Kun med Jer Melodie
er I en Smule fri,
vel fandt jeg ingen Feil deri,
men den er svær at samle,
og det ærgrer vore Gamle. —
Nu glæd igjen Hans Sachs
og syng en Sang af samme Slags.
Hvor skjønt I sang,
har I dog forsømt,
bestemt at sige
hvad I har drømt.

Walther.

„Skyerne pranged i Rosernes Dragt,
jeg suged ind
med henrykt Sind
af Kindens Rødme
Elskovssødme,
og saae i Øiets Pragt
en Skjønhedsmagt.
Stjernerne svæved i natlige Dands.
Som fjernt, saa nær
omstraaled her
to Soles Lue
Pandens Bue,
og Træernes Krands
skinned med Glands!

Sølvkilden hist
af grønne Høi melodisk flød
og risled hen saa klar og fuld
og sødt som Harpeklang det lød.
Bag Blomst og Kvist
to Sole funkled som Guld,
og Englevinger
i Dands sig svinger,
og Stjerner smaa med gylden Frugt
paa Grene hængte smukt
i Havens Træ."

Sachs.

Skjøn som Drømmen var jer Sang
og sødt den som den første klang.
Glæd for tredie Gang mit Øre,
tyd mig Drømmen, syng, lad høre!

Walther.

Det fattes mig paa Ord.

Sachs.

Nu paa os selv vort Held beror! —
Glem ei Digtets skjønne Tone,
til Ordets Fald en herlig Dragt,
og beiler I til Sangens Krone,
da syng om Drømmens Tryllemagt.

Walther.

Hvad har I for?

Sachs.

Jer flinke Svend
har bragt jer Randsel nys herhen;
imorges vist en lille Fugl
har røbet ham jert Skjul.
Jer Bryllupsdragt, brodeert med Smag
vil her beredt I finde.
I den vil Lykkens Krands I vinde.
Kom, lad os ind i Kamret gaa.
Vi Begge straale skal idag
med Høitidsklæder paa.
Stol trygt paa Folkets Dom.
Er I parat, saa kom!

(Han aabner Døren for Walther og gaar ind med ham.)

Tredie Scene.

Beckmesser.
(kigger ind i Laden; da han finder Værkstedet tomt, træder han nærmere. Han er meget pyntet, men i en lidende Tilstand, han halter, strækker og ømmer sig og søger en Skammel til at sætte sig paa, men springer strax op igjen og gnider sine Lemmer, gaar omkring og grunder og tilkjendegiver sin Fortvivlelse, bliver igjen staaende, kigger ud af Vinduet til Gjenbohuset og slaar sig for Panden. Endelig falder hans Blik paa Arbeidsbordet, hvor han seer det af Sachs beskrevne Papir; han griber det, gjennemfarer det nysgjerrig og tilkjendegiver sit Raseri).

En Friersang af Sachs? — Hvordan? —
Ha, nu begriber jeg min Mand!

(Da han hører Kammerdøren gaa, farer han sammen og skjuler Bladet i sin Lomme.)

Sachs
(festlig klædt, overrasket).

Hr. Skriver! — Sees vi idag igjen?
Passer ei Skoene, ærede Ven?

Beckmesser.

For Fanden! den Saal gjør jo Foden Meen.
Jeg føler grant den mindste Steen.

Sachs.

Jeg mærked den med Flid og Fynd,
derfor blev Saalen slidt saa tynd.

Beckmesser.

Nok af Spøg!
Intet flaut Spilop!
Man faar tilsidst
dog Øinene op!
I har Skylden med
for Nattens Fortræd!
I stifted Oprør og Mytterie
for selv at gjøre jer Veien fri.

Sachs.

Lad dem more sig!
Hvad kan det skade?
Jert Bryllup var Skyld i,
Folk var glade.
Gaar lystigt det til
paa en Bryllupsfest,
saa gaar det siden
i Livet bedst.

Beckmesser.

O du som, fuld af Rænker,
al Smag og Skjønhed krænker,
min Avindsmand er du!
har jeg seet rigtig nu?

Den Brud, som jeg har kaaret,
har skjændig du bedaaret,
og du har stillet Garn
for et uskyldigt Barn.
Din Hensigt seer Enhver,
paa Medgift du kun seer,
du derfor vækker Splid,
i Skolen stifter Strid!
Kun dig hun skulde høre
og laane dig sit Øre,
og aldrig nogen Dag
i Andre finde Smag!
Jovist! Jeg seer din List!
Med Hammerslag, du Snilde,
min Sang forstyrre vilde,
at ei Beviis hun fik,
og saae min Sang holdt Stik!
Saa slap du ud fra Laden
med Tamp og Prygl paa Gaden
din lange Dreng i Nat,
som slog mig som besat.
Ei ei! Fik jeg dig fat?!
au, au, au, au!
Nu grøn og blaa
jeg maa til Spot for Alle gaa,
saa ynkelig skamferet,
at jeg blier aldrig meer kureret;
dog holder vel jeg Stand,
saa jeg idag dig lønne kan,
skjøndt krum og lam,
det staar ved Magt,
jeg nok skal bringe
dig af Takt.

Sachs.

Min Ven! I er paa feile Spor;
jeg har ei voldt det Ondt, I tror.
Giv ingen stinsyg Tanke Magt,
at frie er ei min Agt.

Beckmesser.

Jeg kjender jer Finesser!

Sachs.

Hvad falder Jer ind, Mester Beckmesser!

Beckmesser.

Synger I ikke?

Sachs.

Ikke til Festen.

Beckmesser.

En Friersang?

Sachs.

I Sandhed, nei!

Beckmesser
(søger i Lommen).

Dette Papir beviser dog næsten . . .

Sachs
(seer paa Arbeidsbordet).

Dette Digt — her laa det!

Beckmesser
(tager Bladet frem).

Man tvivler ei.
Er det eders Haand?

Sachs.

Det seer I jo godt.

Beckmesser.

Og Skriften er ny.

Sachs.

Og Blækket vaadt.

Beckmesser.

Nu da?

Sachs.

Hvad da?

Beckmesser.

I spør'?

Sachs.

Nu ja?

Beckmesser.

I er, med eders Gunst, omtrent
den værste Spidsbub, jeg har kjendt.

Sachs.

Maaskee — dog aldrig hos mig forsvandt,
hvad jeg paa andres Borde fandt.
At ei man om Jer
skal tænke Sligt,
jeg fordrer det ei —
behold det Digt.

Beckmesser
(springer i Veiret af Glæde).

Min Gud! — Et Digt — et Digt af Sachs! —
Dog — dog — en Mand af eders Slags!
Man aner en Fare strax.
Igaar som Fiende
I skaded min Sag,
hvorfor da nu
min Ven idag?

Sachs.

Jeg gjorde Jer Sko ved Nattetid,
for en Fjende gjør man sig ei den Flid.

Beckmesser.

Ja ja, ret godt! Men sværg mig til,
at aldrig I fortælle vil,
hvor end I hører den igjen,
at Sangen kom fra eders Pen.

Sachs.

Jeg sværger — tro mig dog nu engang —
aldrig at sige, jeg digted den Sang.

Beckmesser
(gnider sig fornøiet i Hænderne)

Hvad vil jeg meer,
nu er jeg rolig
og gaar fornøiet
hjem til min Bolig.
Adjø, bedste Ven!
Vi sees igjen!
Jeg takker hjerteligt
for eders smukke Digt;
hvem skulde vente Sligt?
Ei jeg Jer glemmer nu,
jeg samler Stemmer nu,
gjør Jer til Mærker nu,
kjøber jer Værker nu!
Mærker, Mærker!
Mærker Hans Sachs!
Ven og Sanger
af første Slags!
(han hinker og tumler bort.)

Sachs.

Jeg aldrig fandt en Synder saa slem,
at han i Længden holdt Stand,

hvor langt hans Snille hjalp ham frem,
det skorted dog paa Forstand;
hvormegen List en Skjælmen røber,
han dog tilsidst sig forløber,
og at Hr. Beckmesser Digtet stjal
vil blive ham selv engang til Kval.

Fjerde Scene.

(Eva kommer i en glimrende hvid Dragt, prydet med kostbare Smykker.)

Sachs.
Ei, Eva! Hvor prægtig klædt! Hvor smuk!
Sligt Syn vil koste mangt et Suk!

Eva.
Hvad hjælper mig denne Pragt, disse Smykker?
Om Skrædderen end sin Kunst forstod,
veed Ingen dog,
hvor Skoen trykker,
den volder Fortræd min Fod.

Sachs.
Den slemme Sko!
Men bliv ei vred,
at prøve den
var din Skyldighed!

Eva.
Min Tillid til Mesteren var for stor.
Feilen vel hos mig selv beror.

Sachs.
Kom hid paa Skamlen!
Lad see! Træd herhen!
Den Feil kan vel rettes
snart igjen.
(Hun sætter Foden paa Skammelen ved Arbeidsbordet.)
Hvad feiler den da?

Eva.
See her — for slap!

Sachs.
Det er forfængeligt Hjernespind!
Den er for knap.

Eva.
Ja, altfor knap!
den snevrer mig ganske Foden ind.

Sachs.
Tilvenstre?

Eva.
Tilhøire?

Sachs.
Paa dette Sted?

Eva.
Nærmere Hælen.

Sachs.
Trykker den med?

Eva.
Ak, Mester, I selv maa dog bedst forstaa,
hvad der feiler den.

Sachs.
Jeg undres paa,
den gaar saa nemt,
og trykker dog slemt.

Femte Scene.

(Walther kommer fra Kammeret i en glimrende Ridderdragt og bliver ved Synet af Eva staaende som fasttryllet. Eva udstøder et svagt Skrig og bliver ligeledes staaende i samme Stilling med Foden paa Skammelen. Sachs har bøiet sig ned foran hende og vender Ryggen til Døren.)

Sachs.
Aha! Her bag! —
Nu forstaar jeg den Sag!
Barn! Du har Ret,
her trykker en Traad;
vent lidt, for det er der Raad!
Staa, som du staar,
jeg stikker din Sko
blot lidt paa Læsten,
saa faar du Ro.
(Han tager lempelig Skoen af hendes Fod og giver sig ifærd med den, idet han lader, som om han ikke ændser Andet.)
Altid ved Læsten!
Jeg maa arbeide strengt
ved Nat, ved Dag,
jeg er aldrig fri!
Barn! Giv Agt!
Jeg paa Noget har tænkt,
saa jeg kan hæve
mit Skomageri!
Hvad tror du? — Jeg frier idag til dig,
da kan som Poet jeg forfriske mig.
Du svarer ei? — Hvordan er det fat?
Hvem er mig bedre tilpas, min Skat?
Jaja — jeg seer! . . .
Saa gjør, som du vil!
Arbeide kan jeg,
men Sang maa der til.
Jeg hørte idag
en deilig Sang,
det tredie Vers
gad jeg høre engang.

Walther
(i samme Stilling lige overfor Eva).
„Gladere bruser den vingede Dands!
Fra hendes Haar
en Lysning gaar,
og Stjerneranden
dækker Panden
en gylden Straalekrands
med himmelsk Glands!

Under, som Hjertet ei mægter at tro,
bag Guldhaarlag
en dobbelt Dag,
hvor Sole tvende
straale og brænde,
hvor Øine to
nedsmile fro!

Hun udskjød Øiets Flammepiil,
da bølged Haarets lyse Flod,
jeg traadte nær med dristigt Mod
venlig og huld
Krandsen af Guld
hun vandt om min Pande med Smiil.
Til Elskov kaaret,

til Hæder baaret,
hæved sig høit mit Bryst,
beruſt af Lyſt
i Nattens Drøm!"

Sachs
(bringer hende Skoen tilbage og beſkjæftiger ſig under Slutningen af **Walthers** Sang med at hjælpe hende den paa Foden).
Lyt, Barn! Det er en Meſterſang!
Ei ſandt, et herligt Meſterſtykke! —
See her! Nu er den ei meer for trang.
Prøv nu igjen,
nu kan den ei trykke!
Forſøg! Træd faſt! Siig, trykker den end!

Eva
(der hidtil har ſtaaet maalløs og ſom faſttryllet til Stedet, udbryder pludſelig i heftig Graad og kaſter ſig hulkende til Sachs's Bryſt. **Walther** træder hen til Gruppen og trykker Sachs's Haand med Varme).
O, Sachs, min Ven, min ædle Ven,
hvor kan jeg lønne dig igjen?
Du lærte mig ſkatte
Aandens Frugt,
du lærte mig fatte
Tankens Flugt,
du var mig god
og hos mig ſtod
og ſtøtted paa Livets
Vei min Fod.
Ja, kjære Meſter,
vær kun vred,
du havde fortjent
min Kjærlighed,
og var mit Hjerte frit, —
jeg ſelv har følt det tidt —
mit Valg da blev kun du,
da kaared jeg dig nu;
dog vi formaa kun lidt!
O, jeg er underlagt
en uvilkaarlig Magt,
der tvinger Tanke, Sjæl og Hu, —
ſiig, kjære Meſter, vredes du?

Sachs.
Mit Barn! Om Triſtan og Iſolde
et gammelt Sagn jeg veed,
ſtor Kummer dem forvoldte
Hr. Markes Kjærlighed.
I Sagnet jeg et Varſel ſaae,
Hans Sachs har tænkt betids derpaa.

Sjette Scene.

(**Magdalene**, ſtadſelig pyntet, træder ind fra Gaden; **David** kommer paa ſamme Tid fra Kammeret, ligeledes feſtlig klædt og ſmykket med Blomſter og Baand.)

Sachs.
Aha! Her kommer Lene tilpas!
Strax til Daaben! Venner, tag Plads!
Fadderne kom, ſom Vidner parat.
David, kom hid! Hurtig, Krabat!
(Alle ſee forundrede paa ham.)
Giv Agt, høiſtærede Venner,
ſom Intet til Sagen kjender;
Junker Walther har gjort
ſom Sanger ſin Lykke,
og digtet idag
et Meſterſtykke,
og Meſterſanger-Lovene vil,
at naar en Meſterſang bli'er til,
med et Navn den døbes maa,
at man kan kjende den derpaa.
Barnets Fader
bad i ſin Glæde
Jomfru Pogner og mig
at være tilſtede,
for her at døbe
den unge Pode,
ſom Begge vi hørte,
og vel forſtode.
Vidner vi tage,
ſom de kan falde,
Jomfru Lene kom,
jeg lod Drengen kalde,
men da ingen Læredreng vidne kan,
og da han med Lektien idag holdt Stand,
ſaa gjør jeg nu Drengen ſtrax til Svend!
Saa knæl nu David —
(**David** knæler, **Sachs** ſlaar ham paa Øret.)
tag det, min Ven! —
Stat op, min Svend, og glem ei den Sag,
ſaa vil du og mindes Daaben i Dag.
En ydre Pomp
vel ſavnes her,
men Hjemmedaab
har i Nødsfald Værd.
Saa vil nu Sangen et Navn jeg give,
at holde Melodien ilive,
og døber dig til Priis og Krone:
„Den ſalige Morgendrøms-Sangtone".
Nu voxe du ſtor
paa Kæmpers Viis,
den yngſte Fadderſke
ſynger din Priis.

Eva.
Morgenſolen lued,
vakt af ſaligt Blund,
Digterøiet ſkued
Lykkens Morgenſtund!
Drømme, I, hvis Billed
henrykt Øiet ſaae,
hvert et Savn I ſtilled,
hvert et Held I ſpaa.
Var det kun en Morgendrøm?
Skjønne, ſkjønne Toneſtrøm,
du ſom daarer
og til Taarer
river hen,
ton igjen,
at din Sanger maa med Glands
vinde Feſtens Seierskrands!

Walther.
Du, hvis Skjønhed rev mig hen,
ſmil igjen
til din Ven,
at din Sanger maa med Glands
vinde Feſtens Seierskrands!

Sachs.
Haſtig ruller Tidens Strøm!
Mig er Elſkov kun en Drøm.

Drages end
Hjertet hen,
veed jeg dog at Vaarens Glands
smykkes kun af Elskovs Krands!

David og **Magdalene.**
Hvad jeg hører, knap jeg tror!
Lykken næsten er for stor.
Svend saasnart!
Viet i Kirken i en Fart!
Sagtens ved et Lykkekast
bliver Mester man i Hast!

Sachs.
Nu hurtig afsted
hvem der vil med!
(til Eva.)
Farvel og hils!
(Eva og Magdalene gaa; til Walther).
Kom! Dristigt Mod!
David, min Svend! Luk i vor Bod.
(Idet David giver sig ifærd med at lukke, trækkes et Forhæng sammen i Proscenict; naar det igjen gaar tilside, er Scenen forvandlet.)

Syvende Scene.

(En Slette gjennemslynget af Pegnitzfloden med Nürnberg i Baggrunden. Baade med brogede Flag føre uafladelig festligt smykkede Borgere, Kvinder og Børn til Flodbredden. Til Høire er opslaaet en Scene med Bænke, som efterhaanden smykkes med de ankomne Laugs Faner og Flag. Telte med Forfriskninger danne Siderne i Forgrunden. Foran Teltene gaar det allerede lystigt til. Grupper af Mænd, Kvinder og Børn sidde leirede i Græsset, medens Mestersangernes Læredrenge, festligt klædte og udsmykkede med Blomster og Baand med omvundne slanke Stave udøve Embeder som Herolder og Marschaller. De modtage Folk ved Landstigningen, ordne Laugenes Tog og ledsage disse til Sangerscenen. Naar Fanerne ere plantede. sprede Laugene sig efter Behag. Følgende Laug udmærke sig meest):

Skomagerne (drage forbi).
Sanct Chrispin var en hellig Mand!
Hør, hvad en Skomager kan:
Gik Fattigfolk foruden Sko,
han fik en Hjertesorg,
da stjal han Læder frisk og fro,
hvad ei han fik paa Borg,
og var først Huden garvet glat —
stræk! stræk! stræk! —
han greb sin Syl, tog Læsten fat!
(**Stadspiberne** og **Børne-Instrumentmagerne** drage forbi, spillende paa deres Instrumenter; derefter):

Skrædderne.
Da Nürnberg var i Fjendevold,
og Hunger led hver Mand,
en Srædder fik paa Fjenden Hold,
han havde stor Forstand:
Han sig listig syede ind
i et loddent Bukkeskind.
og løb paa Byens Vold omkring
og bræged høit og gjorde Spring.
Og Fjenden hastig
flyer af Skræk,
troer Fanden snapper
Byen væk.
Mek, mek, mek!
Gud staa os bi!
Haha! En Skrædder stak deri!

Bagerne
(følge strax efter Skrædderne, saa at deres Sang falder sammen).
Hungersnød, Hungersnød,
det er en rædsom Plage!
Gav ei vor Bager dagligt Brød,
kom Verden snart af Dage!
Bag, bag, bag!
Giv os Brød hver Dag!
Det er en vigtig Sag!

Læredrenge.
Piger i Ring!
Lystig spring!
(En udpyntet Baad kommer med unge Piger i smukke Bondedragter. Læredrengene hjælpe dem iland og dandse med dem, medens Stadspiberne spille i Forgrunden. Drengeue lade som de ville bringe Pigerne til deres Pladser; idet Svendene ville gribe til, drage Drengene dem atter rask afsted med sig.)

David (fra Landingspladsen).
I dandse! — Hvad tror I, Mesterne sige!
Hør dog!
(Drengene vrænge ad ham.)
Ei! Saa dandser jeg med.
(Han vælger en ung, smuk Pige og dandser lystig med hende, Tilskuerne lee.)

Drengene.
David! Lene! Lene! Afsted!

David
(giver forskrækket Slip paa Pigen, men da han Ingen seer, dandser han videre).
Lad mig i Fred!

Svendene (ved Landingsstedet).
See, Sangerlauget.

David.
O, farvel, I smukke Piger!
(Han giver Pigen et Kys og river sig løs. Læredrengene afbryde hurtig Dandsen, ile til Flodbredden og opstille sig til Mestersangernes Modtagelse. Alle vige tilside.)

Ottende Scene.

(**Mestersangerne** ordne sig ved Landingspladsen, drage festligt op og indtage deres Sæder paa Sangerscenen; foran gaar **Kothner** som Fanebærer, derefter **Pogner** med **Eva** ved Haanden; hun er ledsaget af festligt smykkede unge Piger, til hvilke **Magdalene** har sluttet sig; derpaa følge de andre Mestersangere. Alle svinge med Hattene og modtage dem med Jubelskriig. Sangerne indtage deres Æerespladser paa Scenen, Eva omringet af Pigerne; Kothner planter Fanen i Midten af de øvrige Faner, hvor den rager høit i Veiret; Læredrengene træde høitideligt tilbage og stille sig i Geled.)

Læredrengene.
Silentium! Silentium!
(**Sachs** reiser sig og træder frem; ved Synet af ham udbryde Alle i stor Jubel og svinge med Hatte og Tørklæder.)

Folket.
Sachs! See, Sachs!
Mester Sachs!
Syng høit! Stem i! Stem i!
„Vaagn op, thi Dagen snart er nær!
Det lysner over grønne Træer,
og Klangen af en Nattergal

høit lyder over Mark og Dal.
Mens Natten flyer til Occident,
gaar Dagen frem af Orient,
og bag den sommerlyse Sky
gaar Morgenrøden frem paany!"
Hil Sachs! Hans Sachs!
Hil Nürnbergs brave Sachs!
(Længere Pause, hvorunder Alt er spændt.)

Sachs
(hilser og tiltaler Folket).
Hvor let for Jer, —
dog hvad skal jeg,
naar altfor høit
I ærer mig?
Hvorved er jeg
den Ære værd,
I priser mig
og har mig kjær?
Det var jo Alle
til Behag,
jeg aabned Festen
her idag,
og hvad jeg her
forkynde maa,
vil glæde Jer
at høre paa:
En Mester, riig og Kunsten huld,
som Sangens Formaal skatter,
os skjænker med sit Gods og Guld
sit Barn, sin elskte Datter;
den Sanger, som i Mesterkunst
faar Prisen her ved Folkets Gunst, —
hin skjønne Mø er hans,
ham rækker hun sin Krands.
I derfor, som skal dømme her,
agt vel paa Gavens skjønne Værd,
at Den, som slig en Priis forlanger,
maa overstraale høit Enhver
som Mand, ei blot som Sanger.
Bekrands en skjøn
en ædel Beiler,
at ei vort Formaal
vi forfeiler
og i sin Ungdoms Dage
hun bittert skal vor Dom beklage.
(Stor Bevægelse.)

Pogner
(trykker rørt Sachs i Haanden).
O, Sachs, min Ven,
jert Blik saae klart!
Min stille Sorg
I aned snart.

Sachs.
Jert Mod var stort — dog jeg spaar Held.
(Han vender sig til Beckmesser, der uafladelig fremtager Digtet og læser hemmeligt over, idet han fortvivlet tørrer Sveden af Panden.)
Hr. Mærker! Hvor staar det? — Vel?

Beckmesser.
O, denne Sang!
Hvem fatter Sligt?
Man bli'er ei klog
paa dette Digt.

Sachs,
Min Ven! I tvinges ei til Noget.

Beckmesser.
Jer Poesie er mig for broget!
Men staa mig nu bi
og hjælp mig smukt;
hvor skjændigt var I mig nu imod!
Med de Andre faar
jeg sagtens Bugt,
blot I ikke synger.

Sachs.
Saa fat kun Mod,
og see om det gaar.

Beckmesser.
Ja Sangen, — den veed jeg, Ingen forstaar.
Jeg stoler paa Eders Popularitet.

Kothner.
Nu, Mestre, hold Jer beredt!
(Foran Mestersangerscenen have Lærebrengene reist en lille Høi af Grønsvær og bedækket den med Blomster.)

Sachs.
Naar Folket og Sangerne vil,
kan strax vi begynde vort Mesterspil.

Kothner.
Den Ældste synger først idag.
Hr. Beckmesser, —
nu er det Tid! Behag!

Beckmesser
(forlader Sangerscenen og føres af Lærebrengene til Høien; han staar usikkert og vakler).
For Fanden! Man falder jo
Slaa det dog fast!
(Drengene lee og hjælpe ham tilrette.)

Folket (mellem hverandre).
Hvordan?
Vil han
gi'e sig med i Kast?
En deilig Beiler!
At han faar Kurven,
neppe feiler!
Hvordan vil det gaa?
Han kan ikke staa!
O Jammerlighed!
Han falder ned!

Andre.
Tys! Tys!
Han er ingen
Fusker i Sangen!
Stadsskriver er han,
høit op i Rangen!
Peg ei derhen!
Han har Plads blandt Raadets Mænd!

Lærebrengene (opstillede).
Silentium! Silentium!

Beckmesser
(seer sig om og sender Eva en keitet Hilsen).

Kothner.
„Nu begynd!"

Beckmesser
(synger paa sin egen Melodie og med forkert Takt).
„Morgenen spredte sit Rosenskjær,
en kjølig Luft,
en voldsom Duft,
en Glands forvoven
rakte Skoven,

en Haves Blomstertræer
vinked jeg nær."

Mestersangerne
(sagte mellem hverandre).
Hvad var det?
Nei, hør blot Manden!
Har han tabt Forstanden?

Folket (ligeledes).
Er han klog? Hvordan?
Hvem vinked han?
Vinked han nær
en Haves Træer?

Beckmesser
(læser hurtig i Manuskriptet og synger videre).
„Englene kviddred og svang sig i Flugt,
over Hav og Jord,
den grønne Fjord
og Træer vugged
selv bedugget,
i Sølet plumred smukt
Gud give Frugt."
(Han søger at finde sig tilrette i Manuskriptet.)

Mestersangerne.
Raser Manden?
Hvilket Digt!
Er han klog
at synge Sligt?

Folket (høiere).
Han vil beile
til Sangerløn!
Han „plumrer i Sølet",
den Sang er skjøn!

Beckmesser
(mere og mere forvirret).
„Bag Blomstens Læ
et heldigt Syn mit Øie saae,
en deilig Mø jeg nævned tyst
med Krusemynt og Øine smaa,
jeg sank i Knæ,
hun trykked ømt mig til sit Bryst,
og Øiet blinked
og Hunden vinked,
da reiste hun saa vever, huld,
og flygted rundt omkuld
for Havens Træ."
(Alle udbryde i skraldende Latter.)

Beckmesser
(forlader rasende Høien og iler hen til Sachs).
Fordømte Karl!
Det skylder jeg dig!
Den Sang, Godtfolk,
er ei af mig.
Af Sachs, for hvem
I jubler saa høit,
af eders Sachs
har jeg faaet det Pøit!
Den usle Sang
er gjort af Sachs.
Jeg Tosse løb i Fælden strax!
(Han iler rasende afsted og taber sig blandt Mængden.)

Folket.
Hvad? Er det Spas?
Siig, hvad det betyder!
Den Sang af Sachs,
utroligt det lyder!

Mestersangerne.
Den Sang af Sachs? —
Vi mene nei!
Erklær Jer, Sachs,
vi tro det ei!

Sachs
(tager roligt Bladet, som Beckmesser har kastet fra sig).
Den Sang er digtet ei af mig,
som Hr. Beckmesser tror!
Hvordan han den fik,
maa han forklare,
men tro mit Ord,
I vil snart erfare,
det er en Sang af første Slags,
digte saa kan ei Hans Sachs.

Mestersangerne.
Hvad? Skjøn den Sang?
Det er hans Skjemt!

Folket.
Han spaser,
han narrer os bestemt!

Sachs.
Den Sang er langtfra slet.
Hvorfor behager den Ingen ret?
Den er fordreiet, det seer man let.
Er Nogen tilstede
ved Festen idag,
som veed Besked
om denne Sag?
Jeg er beskyldt
for dette Digt,
at høre mit Vidne
er jo kun Pligt.
(**Walther** træder frem af Mængden. Bevægelse.
Erklær, at Sangen er ei af mig,
det vil da vise sig,
hvad jeg har sagt
vil staa ved Magt.

Mestersangerne.
Ei ei! See kun!
Hvor fiffig, Sachs!
I tog ham vel i Skole strax?

Sachs.
Regler gjør ei Veien trang,
naar man som han er født til Sang.

Folket.
Et herligt Vidne! En ædel Tolk!
Lyt, o Folk!

Sachs.
Hør da Vidnet, hvis I vil.
Lytter til!
Hr. Walther von Stolzing, syng Jer Sang!
Mestre, følg med engang!
(Han giver Mesterne Bladet).

Læredrengene.
Hver Mund er stum!
Vi kan spare vort: Silentium!

Walther
(træder dristig og med Sikkerhed op paa Høien).
„Morgenen spredte sit Rosenskjær,
en kjølig Luft
med Balsamduft,
og Glands fraoven
vakte Skoven ....
(Mesterne blive henrevne af Sangen og lade Bladet falde; Walther bliver det vaer og vedbliver improviserende):
et Træ med gyldne Frugter paa
mit Øie skued,
jeg følte glad mit Hjerte slaa,
Straalerne lued,
en deilig Kvinde stod
ved Træets Fod,
Eva i Paradiis!"

Mestersangerne
(sagte mellem hverandre).
Ja vel, nu faar
man Syn derpaa,
Digtet maa
man først forstaa!

Folket (ligeledes)
Det la'er sig høre!
En herlig Sang!
Nu fatter først
man Fald og Klang!

Sachs.
Vidne, bliv ved din Sang!

Walther.
„En Høi jeg saae
blandt Blomster smaa,
en ensom Kilde,
tyst og stille
fløð hen i dunkle Krat.
Jeg sank i Digter-Drøm!
Og Træets Grene vinked,
og sagte risled Kildens Strøm,
og Himlens Stjerner blinked,
da stænked mig med helligt Vand
ved Kildens Rand
min Muse fra Parnas!"

Mestersangerne.
Det klinger herligt!
Ret er Ret,
det rimer vel
og falder let!

Folket.
Hvor smeltende,
hvor blødt og ømt;
saa skjønt har ingen
Digter drømt!

Sachs.
Stem din Harpe
end engang!
Vidne! Slut din Sang!

Walther
(i stor Begeistring).
„Salige Blund,
da Lykkens Krands jeg vandt,
mit Paradiis, min Blomsterlund
jeg atter fandt!
Salige Stund,
jeg henrykt saae, jeg drømte sandt.
Den Himmelbaarne,
min Sjæls Udkaarne,
min Muse var mig huld!
Hun smilte elskovsfuld,
hun aabned mig sin Favn,
da fandt jeg Lykkens Havn,
da vandt jeg Livets Krone
ved Sangens Seierstone:
Parnas og Paradiis!"

Folket (ganske sagte).
O skjønt som en
huldsalig Drøm!
Sød er din Klang,
o Tonestrøm!
Ræk ham vor Krands!
Prisen er hans,
han har seiret med Ros og Glands!

Mestersangerne og **Eva.**
Ja, ædle Sanger,
tag din Krands!
Du har seiret med Ros og Glands!

Pogner.
O Sachs, du var
en trofast Ven!
Nu er mit Hjerte
let igjen!
(**Eva**, der ligefra Begyndelsen har iagttaget en rolig, tillidsfuld Holdning, reiser sig ved Sangens Slutning, gaar frem til Kanten af Sangerscenen og trykker en af Laurbær og Myrter flettet Krands om **Walthers** Pande. Han træder ned ad Trinene og knæler for hende, hvorpaa han igjen reiser sig og føres af Eva frem for **Pogner**, der udstrækker sin Haand over Parret.)

Sachs
(vender sig til Folket og peger med Haanden paa Gruppen).
Ja, Vidnet, tror jeg
vel bestod.
Gaar Nogens Mening
Sachs imod!

Folket (jublende).
Nei, Sachs, I var flink idag!
Det faldt i vor Smag!
Den Spøg var os hjertelig til Behag!

Mesterne.
Op, Mester Pogner!
Beløn hans Sang!
Giv vor Junker
Mesterrang!

Pogner
(fremtager en gylden Kjæde).
Modtag Kong Davids
Billed her!
Som Mester os
velkommen vær!

Walther
(farer uvilkaarlig tilbage).
Mester? — Nei!
Til Mesterrang jeg beiled ei!
(Mesterne see forbausede paa Sachs.)

Sachs
(griber Walther ved Haanden).
Min Ven! Foragt ei Mesterne,
De staa med Muser i Pagt!
de virke for det Gode
og holde ved Templet Vagt!
Ved ædel Smag
og Musers Gunst
vi værne om den sande Kunst!

(**Alle** istemme Slutningsverset. **Eva** tager Krandsen af **Walther** og trykker den paa **Sachs's** Pande; **Sachs** tager Kjæden af **Pogners** Haand og hænger den om **Walther**. **Walther** og **Eva** læne sig til **Sachs's** Skuldre, **Pogner** knæler for **Sachs** og hylder ham. **Mestersangerne** pege med opløftede Hænder paa **Sachs**, som deres Ypperste. **Læredrengene** klappe i Hænderne og dandse jublende. Folket svinger med Hatte og Tørklæder).

Alle.
Hil Sachs! Hans Sachs!
Hil Nürnbergs brave Sachs!

OPERABOGEN

„Flittige Teatergængere vil have erfaret, at der jo nok skal komme det Punkt i en Opera, hvor det slaar Sludder med Forstaaelsen. Ansvaret derfor kan ikke paalignes en enkelt Mand; som Regel er der flere Faktorer, der smukt har arbejdet Haand i Haand. Ofte har Tekstforfatteren været en Mand, der har været udrustet med en rigelig *licentia poëtica.* Naar han saa har afleveret sin Tekst, skulde Komponisten til at bearbejde den, alt efter som det passede i hans Kram: Snart var der for mange Duetter — følgelig strøg han et Par, snart manglede der nogle Kvintetter — følgelig blev der tilføjet et Par. Og naar saa endelig Sangerne har faaet den under Behandling, vil det færdige Produkt maaske yderligere have vundet — kun ikke i Retning af Tydelighed.

Hr. Kjerulfs Bog søger at raade Bod paa denne Ulempe ved kort og klart at fortælle Gangen i adskillige Operaer, og mangt et dunkelt Punkt, som man nu en Gang har vænnet sig til at tage for hvad det er, vil fremtræde i klar Belysning og med hele Nyhedens Interesse. Han har medtaget ikke mindre end et halvt hundrede Operaer, som enten har hørt, hører eller — Sangviniker som Hr. Kjerulf er! — vil komme til at høre til Teatrets Repertoire. Blandt disse kan nævnes Falstaf, Bajazzi og Lakmé.

„Operabogen“ er en praktisk Bog. Den breder sig ikke unødigt, og der har dog været Plads til en højst fornøden Biografi af de forskellige Komponister. Ti hvor mange Mennesker har egentlig noget klart Begreb om, naar f. Eks. „Don Juan“s Komponist kom til Verden?“

Pris: 2 Kr. hft. Sm. ib. 3 Kr.

Kjøbenhavn. — Græbes Bogtrykkeri